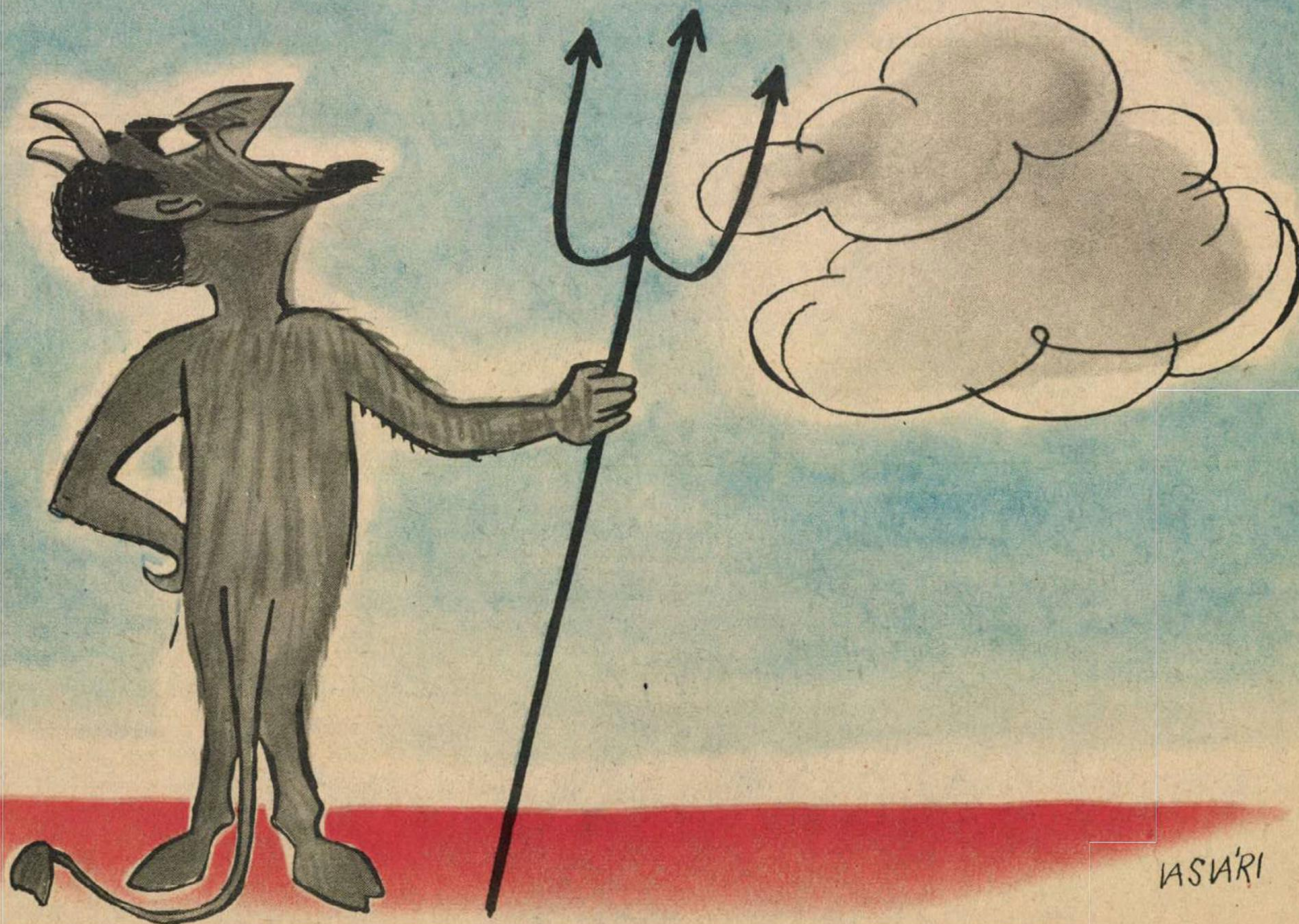
XXI. évfolyam 11. szám Ára: 1 forint 1965. március 18

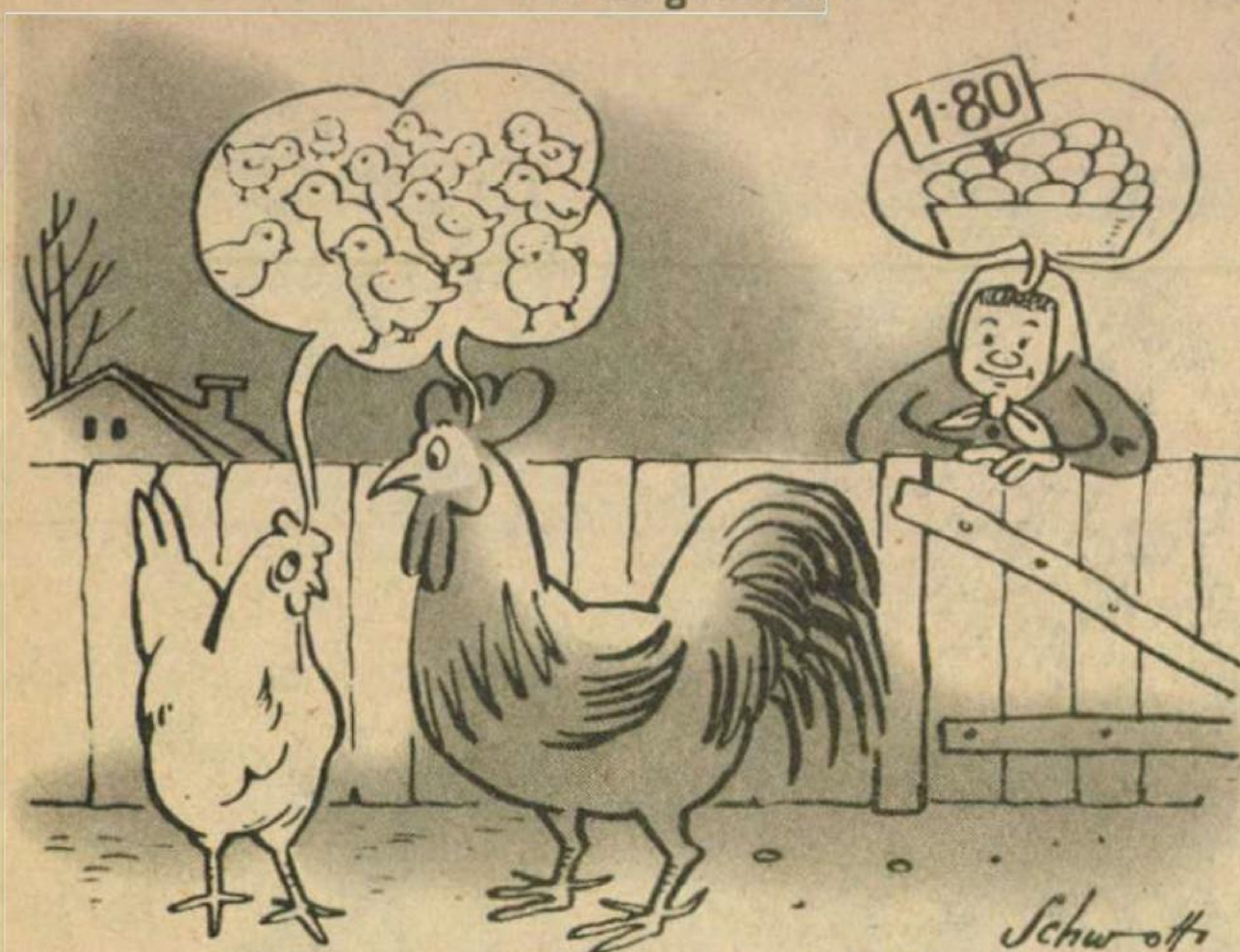

Vasvári Anna rajza

BONNI MINTÁRA ***Káin: Miért csodálkozik? Elévült!***

Tervezgetések

Kapukulcsot kapnak a lakók

Ünnepélyes kiosztás

ismeretterjesztő filmem

A mozibajáró és TV-néző nagyközönségnek bizonyára már régen feltűnt, hogy a földkerekség különböző tájait, országait ismertető expedíciós filmeken a helyi szokásokat, nemzeti sajátosságokat szinte kizárólagosan a földművelő réteg, a parasztság mutatja be. Festői népviseletbe öltözött parasztok, öregek és fiatalok, férfiak és nők táncolnak, énekelnek, főzik sajátos nemzeti ételüket, italukat, űzik tájjellegű népművészetüket. Mindez rendszerint rendkívül szórakoztató, tanulságos és színes látvány, de az embernek hiányérzetei támadnak: hol marad az értelmiség és a munkásság? A parasztság jelentőségét csak az becsüli le, aki nem szeret táplálkozni, de azért a könyvelőről és az olvasztárról, az atomfizikusról és a művezetőről sem szabad megfeledkezni.

Éppen ezen a hiányosságon akartam segíteni, amikor munkatársaimmal együtt ismeretterjesztő filmet készítettem a Minimax-szigetvilágról, amely különben a molinéziai szigetcsoporthoz tartozik. A filmen az eddig elnyomott földrajzi és társadalmi osztályokat szerepeltettem.

Mindjárt a film első jelenetében festői népviseletbe öltözött professzorok vidáman járják a klancsát, ezt az ősi molinéziai néptáncot, miközben pirosszoknyás orr- és gégeorvosmenyecskék halk flumingópengetéssel kísérik a férfiak hetyke, mindamellett sok melegséggel áthatott tánclépéseit. A falu főterén sárgacsizmás esztergályosok sütik a bennszülöttek hagyományos ünnepi ételét, a plickit, miközben fiatal minimaxi legények a diszpécserek dúsan díszített ősi köntösében vidám rigmusokat énekelnek, hogy elűzzék a rossz szellemeket a nyársak körül. Nagyon érdekes az a felvétel is, amelyet busójáró kibernetikusokról készítettünk, akik népi fotocellák irányítása mellett járják a hagyományos kibernát egy falusi sebész zenekar vértforraló ritmusú zenéjére. Ugyanakkor harci táncot járnak a törzsi rektorok, és dékánok, az ütemet a tanársegédek tam-tam csoportja szolgáltatja. A távolból felhangzik a műszerészek dala, majd bekapcsolódik a meós kórus is, miközben bányamérnököket látunk színes népviseletben, amint bronzüstben főzik a híres melandzsát, a szigetvilág ősi italát, amely a legendák szerint rendkívül hatásos az ártó szellemek és a magas vérnyomás ellen. Bemutatjuk ezenkívül a geológus tánccsoportot, az ideggyógyászok érdekes háziipari alkotásait, az egyszerű kétkezi filozófusok pásztorsíp-együttesét, nem feledkezve meg a jellegzetes minimaxi hímzett kendőkről, amelyeket a szépségükről híres molinéz miniszteri előadónők készítenek. Nagy érdeklődésre tarthatnak számot a művészi faragású többlépcsős rakéták, a színes izotópszőttesek, s más népművészeti darabok, egyszerű magfizikai munkások remekei. Érdekes megfigyelni a büszke tartású tanárokat, akik maguk hasszák azokat a szivacsokat, amelyek segítségével a tábláról le lehet törölni a krétával írt szöveget. A hegyi patakban egyszerű tanyai ízléssel öltözött operaénekesnők mossák jelmezeiket, mialatt a hagyományos díszítésű tudományos intézetekben festői körülmények között folyik a kórbonctan és az antibiotikumok termelése. Népi kohászok vadlovakat törnek be, közben sejtelmesen, halkan szól a műfordítók édesbús dala, amely a sziget hősi múltját dicsőíti, amikor az őslakókat fegyveres belgyógyászok, anyagmozgatók és szerkesztők igázták le.

Ezzel a dallal fejeződik be a film, amely azoknak az egyszerű embereknek állít emléket, akiket eddig méltatlanul háttérbe szorítottak.

Feleki László

Vetélkedés indult „A legsportszerűbb szurkológárda" címért

Az esélyesek

A bírálat fejlődése

Mióta ember él e földön
(tehát a majom még nem számít),
bizony párszázezer év eltelt
a Bunkótól a Kritikáig.

Mert ősünk alighogy lemászott
a fáról: megkísértette a Sátán,
de az Úr úgy ledorongolta,
hogy alig állt szegény a lábán.

S az elméletből gyakorlat lett,
a szódorongból kőbalták – ím
az egyre tisztuló vitákban
Ábelt is megbírálta – Káin!

S addig halmoztak érvet, érvre:
feltalálták a tőrt, a kardot...
Vagyis az ész fejlődésével
a kritika is lépést tartott.

De még hogy!... jött a Nyíl, a Puska,
az Aknavető, Bomba, Gránát,
s a meg-megújuló vitákban
egymást – halomra kritizálták!

Ha a bírálat így fejlődik:
kiirtjuk egymást fix... egy szálig...
Vagy őseinkhez hasonlóan
utódunk: újra fára mászik!

Kúsz Jenő

Irány Vietnam!

Gerő Sándor rajza

Nagy idők nagy tanúja

Feljegyzésekkel, újságkivágásokkal teli a rokokó íróasztal ódon lapja. Foszladozó szélű borítékok, elsárgult levelek, anzikszkártyák, megfakult fotográfiák... Emitt néhány plajbász, amott okulárék... Szakadozott parapléval letakart televízió... A búbos kemence oldalához fázósan dörgölődzik egy elavult, öreg kandúr macska... Itt, ebben az ósdi szálában, ahol a legkisebb tárgy is a régvolt, daliás idők hangulatát árasztja, itt él teljes visszavonultságban, reszketeg, anakronisztikus betűivel itt rója papírra visszaemlékezéseit idősb Kovács János, nyugdíjas matrackészítő.

— Valahogyan olyan szerencsésen alakult az életem sora —, feleli első kérdésemre —, hogy nekem szinte gyermekkorom óta mindig voltak kortársaim. Hol ez, hol az. Néha többen is egyszerre. Az ő portréjukat akarom megrajzolni az utókor számára. Olvassa csak ezt az aláírást — nyújt felém egy marhapasszust. — Mond magának valamit ez a név: Granula Tivadar?

— Nem — vallom be szégyenkezve.

— No látja — ingatja meg a fejét szemrehányóan. — Vagy nézze meg ezt a fényképet! Jolánkát ábrázolja, hosszú éveken át ő szolgált fel a Trieszti nőben. Mit tudnak róla a mai fiatalok? Gondolom, semmit.

— Személyes kapcsolatokról is lesz szó a könyvében?

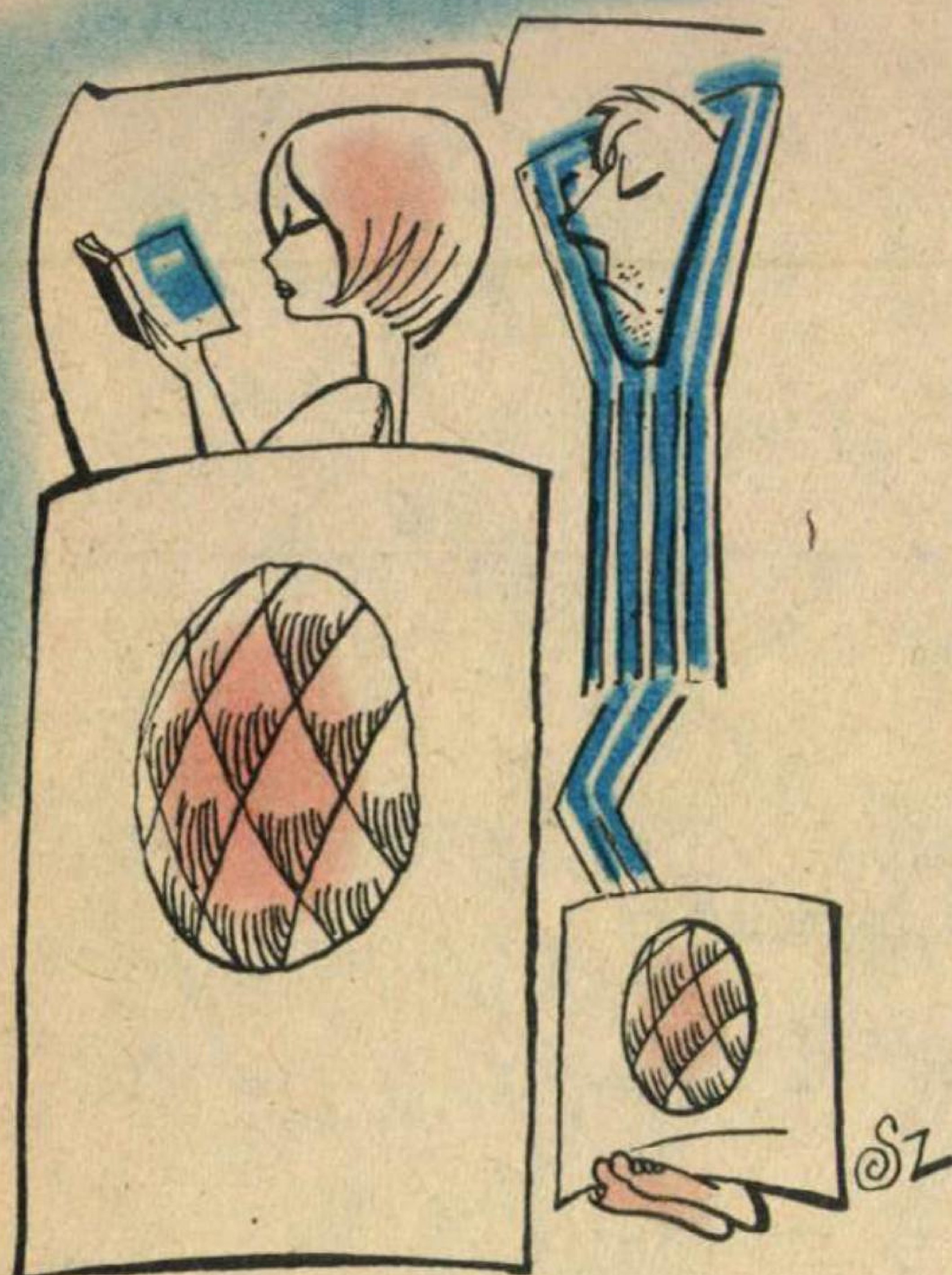
— Természetesen. Mutatóba egyet elmondanék. Fél évszázada esett meg, de olyan elevenen él az emlékezetemben, mintha csak tegnap történt volna. Szép verőfényes télutói nap volt. Olyan, mint a mai. Vagy húszan szorongtunk, többnyire fiatal arszlánok a Párizsi Nagy Áruház eladó pultja előtt, ahová divatos kalucsnik érkeztek. A nagy tumultusban valaki a lábamra lépett. Dühösen fordultam a merénylő felé, és anélkül, hogy alaposabban szemügyre vettem volna, rákiáltottam: „Marha! Nem tud vigyázni?!" A feltűnően magas homlokú, kissé görnyedt hátú férfi rám emelte szelíd pillantású, meleg-barna szemét. De nem válaszolt. Érti? Mintha semmi sértőt nem mondtam volna! Csak nézett rám. Némán és szomorúan. Abban a pillanatban döbbentem rá, hogy nem mindennapi emberrel állok szemben! Sajnos, a vásárlók elsodortak mellőle, azóta se tudom, hogy ki lehetett az illető.

— És... és tessék mondani, nem fordulhat elő az, hogy esetleg kárbavész ez a rengeteg energia, amit ön a könyve megírására fordít? Remélheti, hogy kiadják?

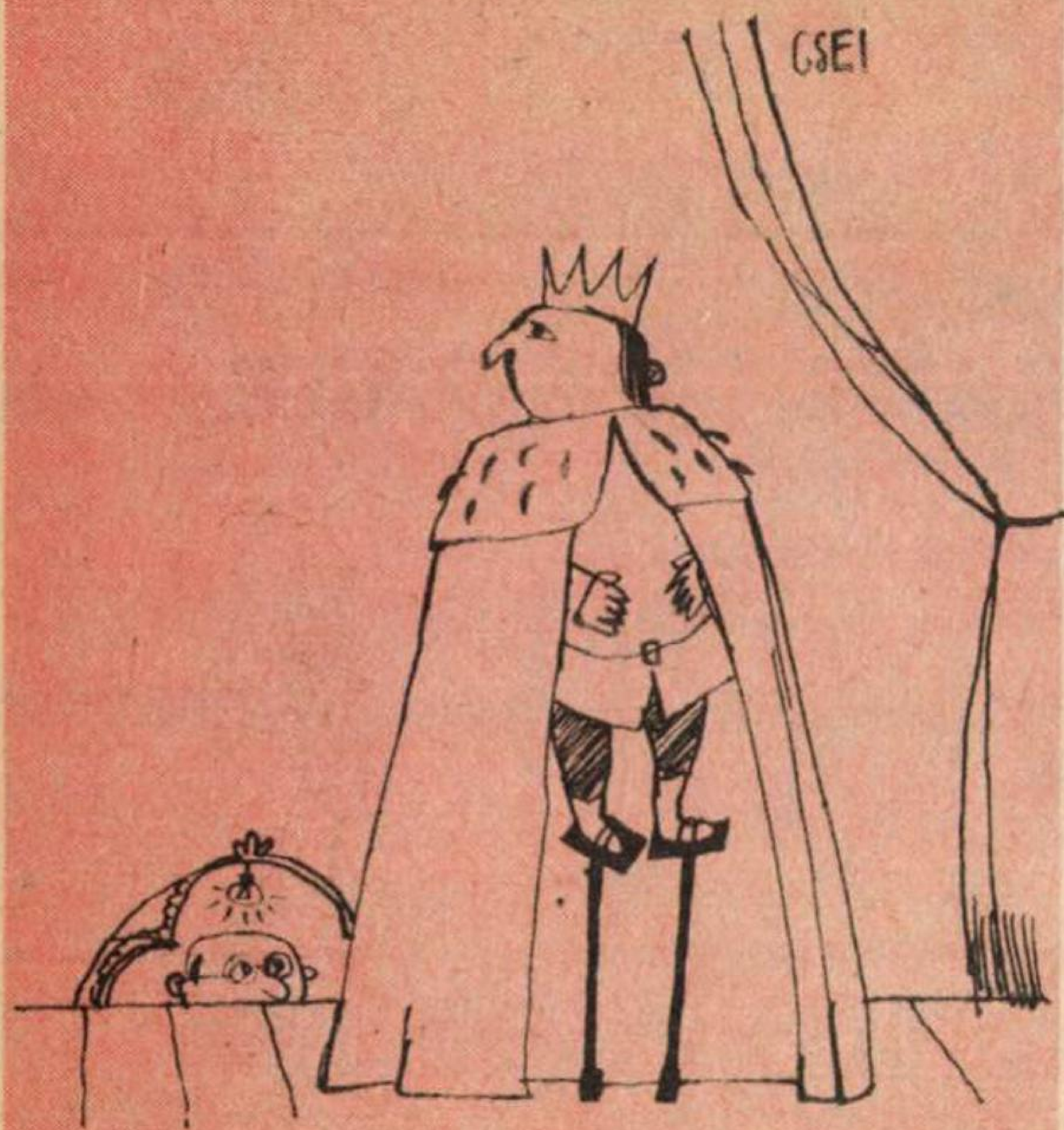
— Hogy remélem-e! Hol él maga, fiatalember? Biztos vagyok benne. Az ilyesmit viszik, mint a cukrot. A magyar könyvkiadás mostanság csak úgy bukik a kortársi visszaemlékezésekre.

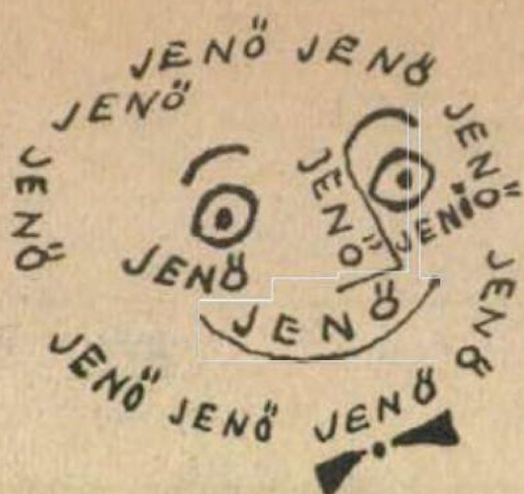
Kürti András

Takarékos feleség

Hiú színész

EGY BOLDOG NŐ

(Tanulmány)

ÉN *(leülök a kávéházi törzsasztalomhoz, könyvet veszek elő, és olvasnám).*

LENKE *(belép, nyugtalanul körülnéz, hozzám siet):* Szervusz!

ÉN: Szervusz.

LENKE: Jenő nem volt itt?

ÉN: Nem volt. Szép kalapod van. Új?

LENKE: Tegnap sem volt itt Jenő?

ÉN: Nem láttam itten. Hallom, hogy levizsgáztál.

LENKE: Jenőtől hallottad?

ÉN: Nem. Márta mondta, üzeni, hagyjad itt a füzetét.

LENKE: Jenő nem üzent semmit sem?

ÉN: Tudtommal nem. Megvárod?

LENKE: Be szokott ilyenkor még jönni Jenő?

ÉN: Elképzelhető.

LENKE: Nem tudod, hol lehetne Jenőt megtalálni?

ÉN: Nem tudom. Nem veszed le a kalapodat?

LENKE: Mikor láttad utoljára Jenőt?

ÉN: Azt hiszem hétfőn volt itten.

LENKE: Akkor együtt voltunk itt Jenővel.

ÉN: Persze. Azóta nem láttam.

LENKE: Te nem beszéltél meg semmit Jenővel?

ÉN: Nem. *(Hosszabb csönd)* Rágyújtasz?

LENKE: Nem tudod Jenő telefonszámát?

ÉN: Nem tudom fejből. De nézzed meg a telefonkönyvben.

LENKE: Úgy sincs otthon. Fél órával ezelőtt hívtam.

ÉN: Annál biztosabban bejön, ha nincsen más programja.

LENKE: Nekem nyugodtan megmondhatod, ha tudod, hogy hol van Jenő.

ÉN: Sejtelmem sincs róla.

LENKE: Nem tartod különösnek, hogy Jenő már két napja nem jött be?

ÉN: Annál valószínűbb, hogy ma bejön. Vedd le a kalapodat. Adjak valami olvasnivalót?

LENKE: Írok egy pár sort Jenőnek. Adj egy darab papírt. *(Sebesen ír, majd feláll).* Add át ezt Jenőnek, hogyha megjön. Én megnézem, nincsen-e a Fülledt-eszpresszóban.

ÉN: Visszajössz?

LENKE: Még nem tudom. Ha Jenő jön, mondd meg neki, hogy feltétlenül várjon meg. *(Elsiet)*

ÉN *(Fellapozom a könyvemet, felnézek a könyvből).*

LENKE *(Éppen leült az asztalhoz, leveszi a kalapját):* Mégis megvárom Jenőt. Ismered Jenőt, hogy milyen. Bejön, nem lát itt és már vissza is fordul.

ÉN: Megmondtam volna Jenőnek, hogy kerested.

LENKE: És ha éppen olvasol, és nem veszed észre Jenőt, amikor benéz! Inkább megvárom. *(A pincérhez).* Egy limonádét kérek, dupla citrommal, ahogy a Jenőnek szokta!

ÉN: Nincs egy karilod? Egy kissé megfájdult a fejem.

LENKE: Egy üveg C-vitamint kaptam Jenőtől, de már elfogyott.

ÉN: Akarsz valamivel foglalkozni? Nekem ezt itt sürgősen el kell mostan olvasni!

LENKE: Nincsen valami rejtvényed? A Fülesemet elvitte Jenő.

ÉN: Itt egy keresztrejtvény! Jó lesz?

LENKE: Kösz. *(Csend borul az asztal fölé. Olvasok, Lenke keresztrejtvényt fejt. Eltelik öt perc.)*

ÉN *(Felnézek a könyvből, Lenke kínlódva rágja a tollamat, látom rajta, hogy megakadt a fejtésben. Megesik rajta a szívem)* Mi az, amin gondolkodol?

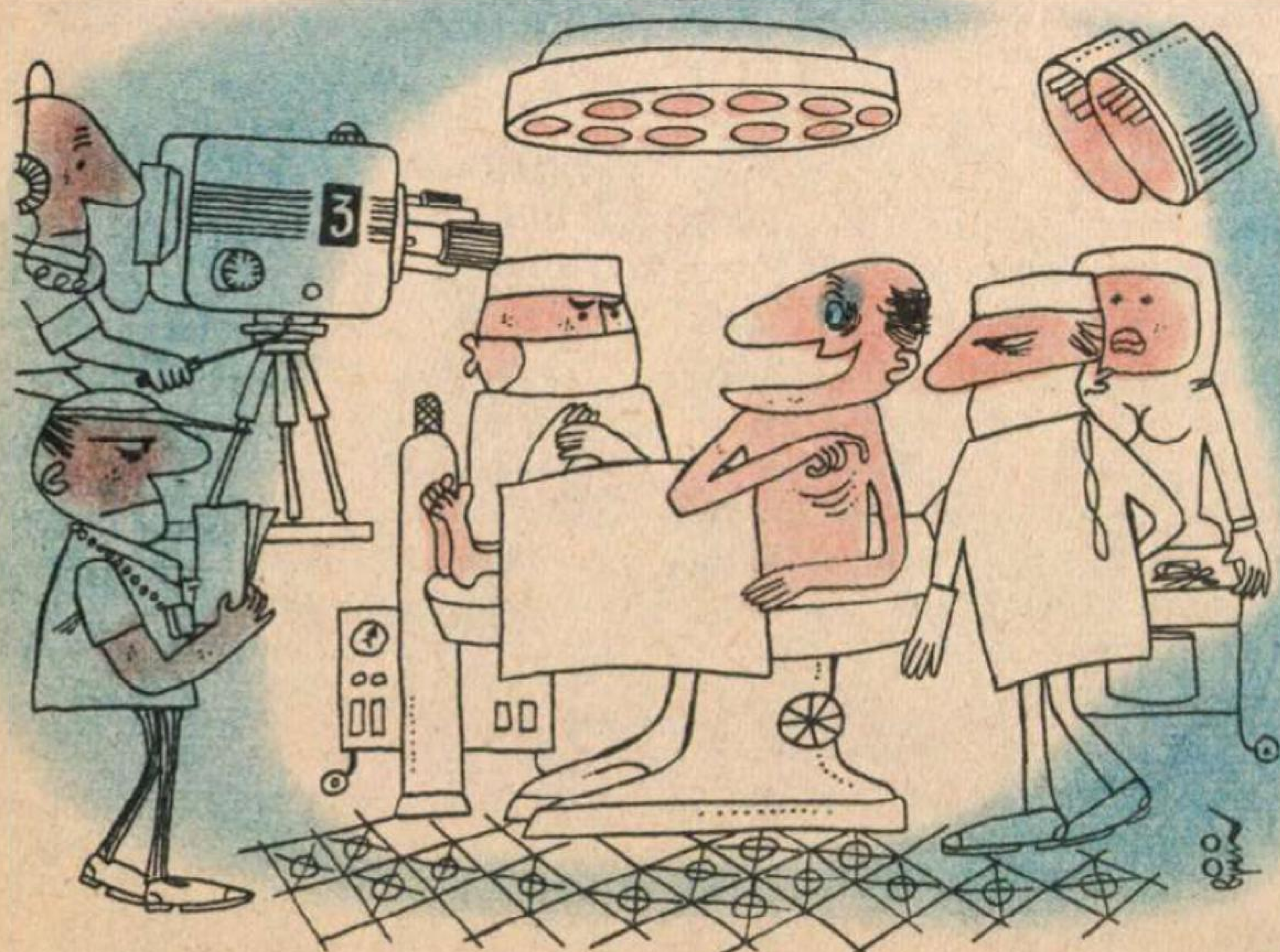
LENKE *(Hálásan néz rám):* Férfinév, négy betű, az utolsó betű ő.

ÉN: Jenő.

LENKE: Köszi. *(Boldogan beírja)*

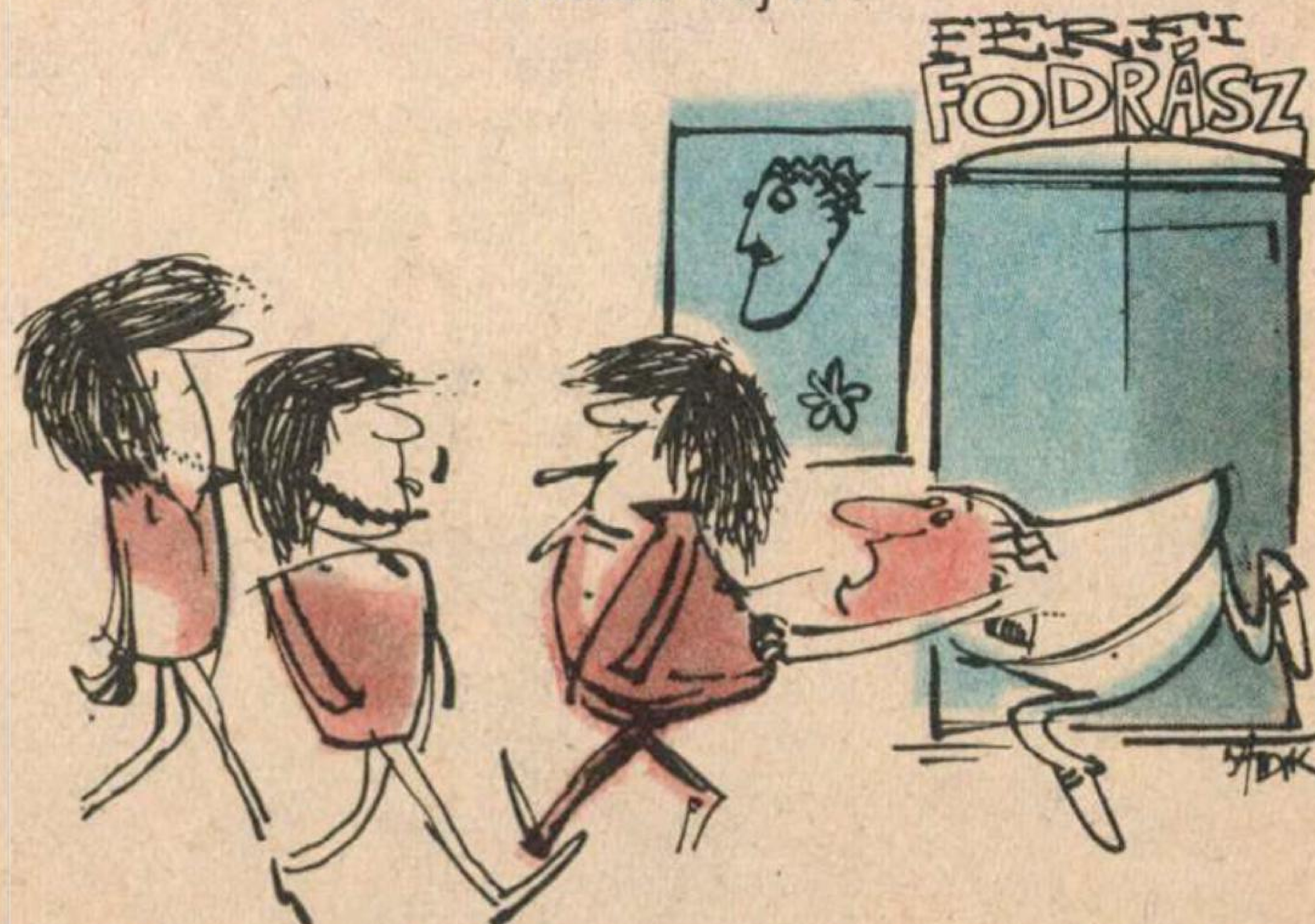
Somogyi Pál

Televíziós műtét

– Integethetek a rokonoknak?

Hosszú haj...

– Uram, legalább egy fazon-igazítást!

Tánciskola

Vasvári Anna rajza

– Itt mégiscsak tanul egy kis fellépést a gyerek!

JÓL MENNEK AZ ANGOL BÖRTÖNÖK

Az angol börtönök annyira jól mennek, hogy állandóan tele vannak, a cellákba kénytelenek pótpriccseket beállítani. A brit börtönépítés nem tud lépést tartani a bűnözés egyenletes fejlődésével. A zsúfoltság olyan méretű, hogy túlságos megterhelésnek teszi ki a fegyencek idegrendszerét. Panaszkodnak a levegőtlenségre és a rossz társaságra is. Napirenden vannak a legsúlyosabb fegyelmezetlenségek, s nem véletlenül.

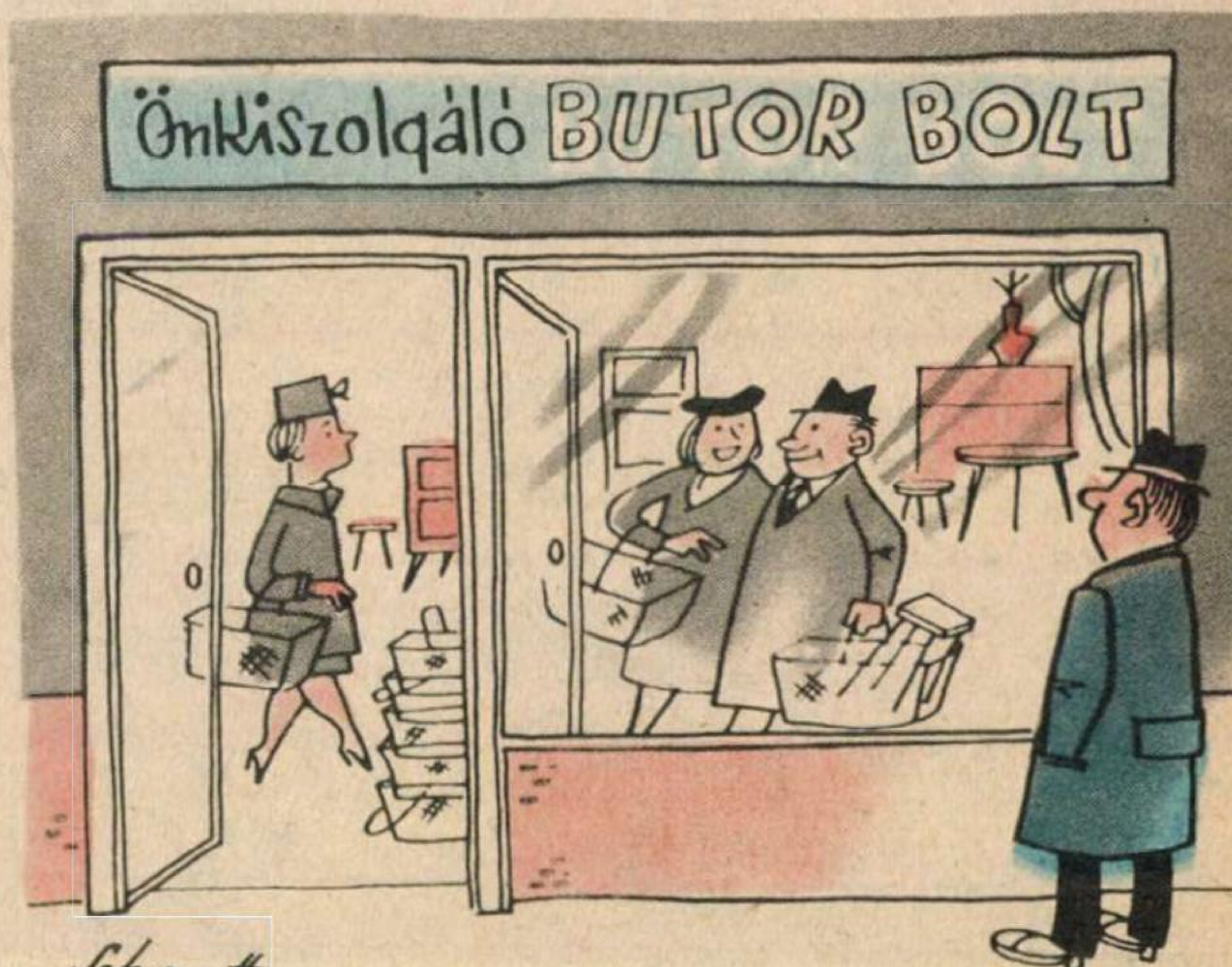
– A fegyencek csend és nyugalom után vágynak – jelentette ki az egyik londoni fegyházigazgató –, s ennek érdekében szeretnék, ha magánzárkára ítélnénk őket . . .

Az év első haditanácsa

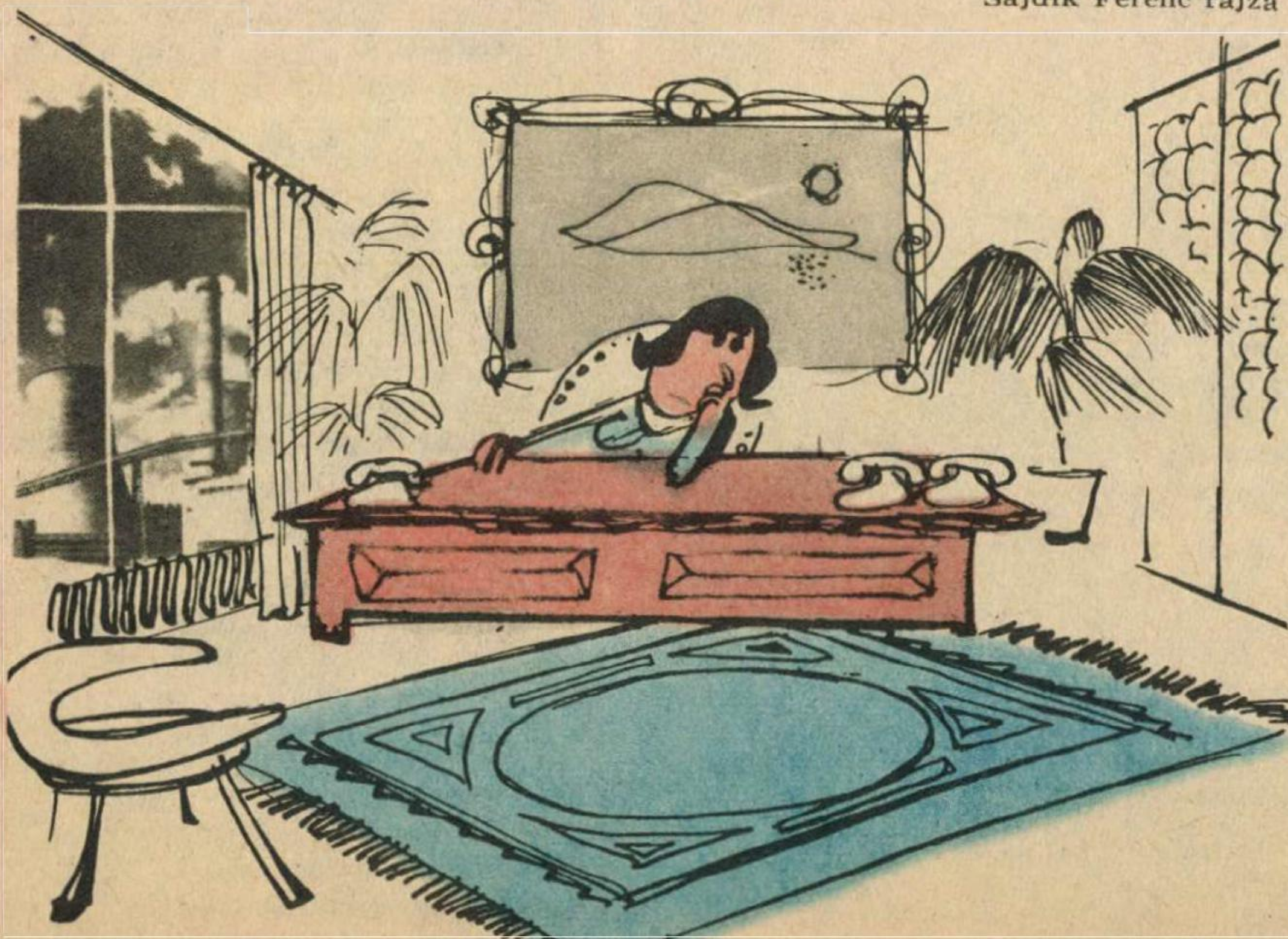
– Te Párizs felé indítasz rohamot meghívólevélért, én közben a római fivéremre rontok. . .

Kisbútor a divat

Vezető beosztásban

Sajdik Ferenc rajza

– De mi legyen holnap az ebéd?

H. Kirejova:

MINDEN A LEGNAGYOBB RENDBEN

(Egy igazgató jegyzetfüzetéből)

Július 27. Panasz . . . A négyes étkezőben sok a légy . . . Kivizsgálni!

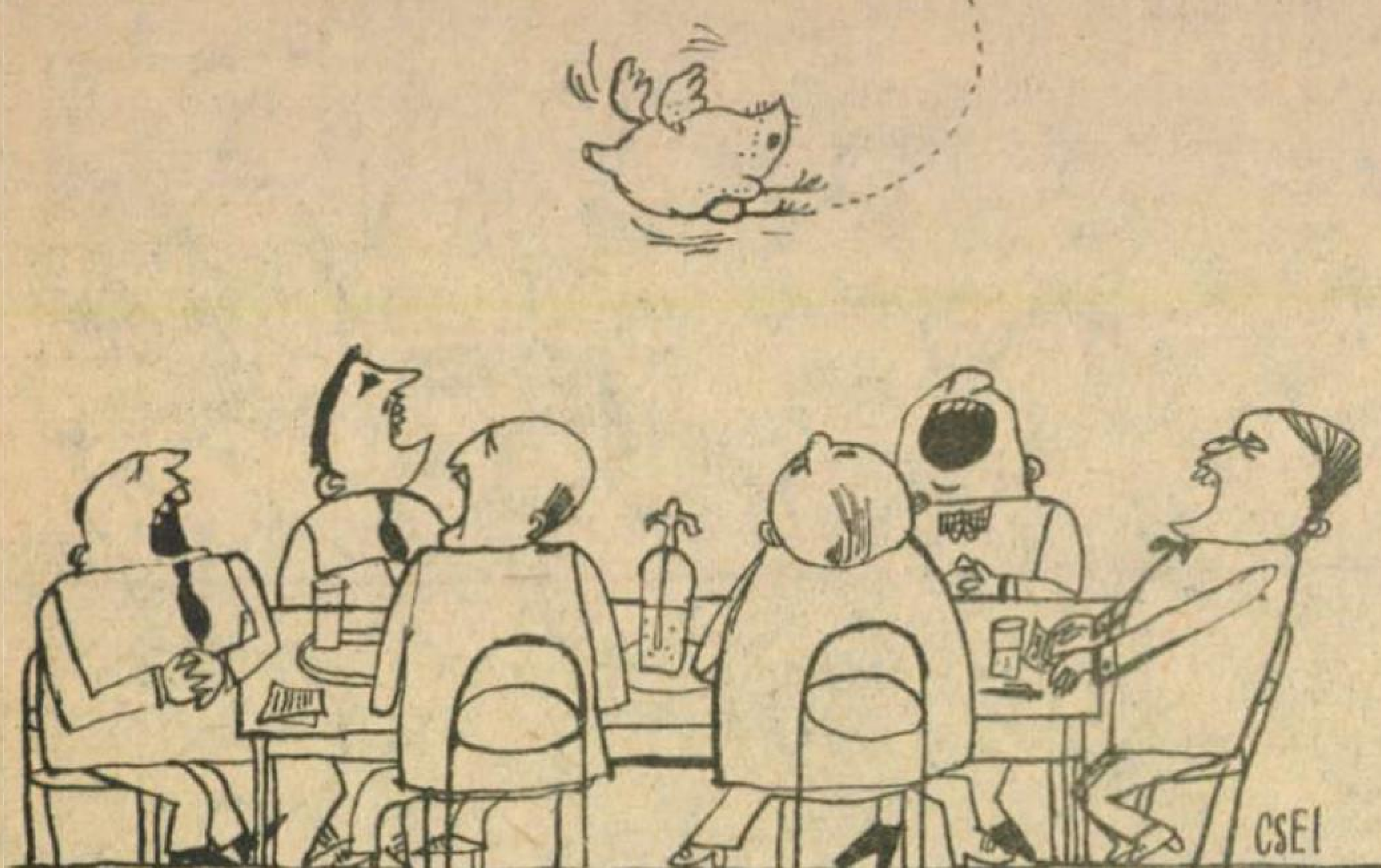
Augusztus 23. Panasz . . . A négyes étkezőben semmit sem tesznek a rengeteg légy ellen . . . Kivizsgálni!

Szeptember 16. Panasz . . . A négyes étkezőben türhetetlenül elszaporodtak a legyek. A dolgozók egészsége forog veszélyben. Sürgősen intézkedni!!

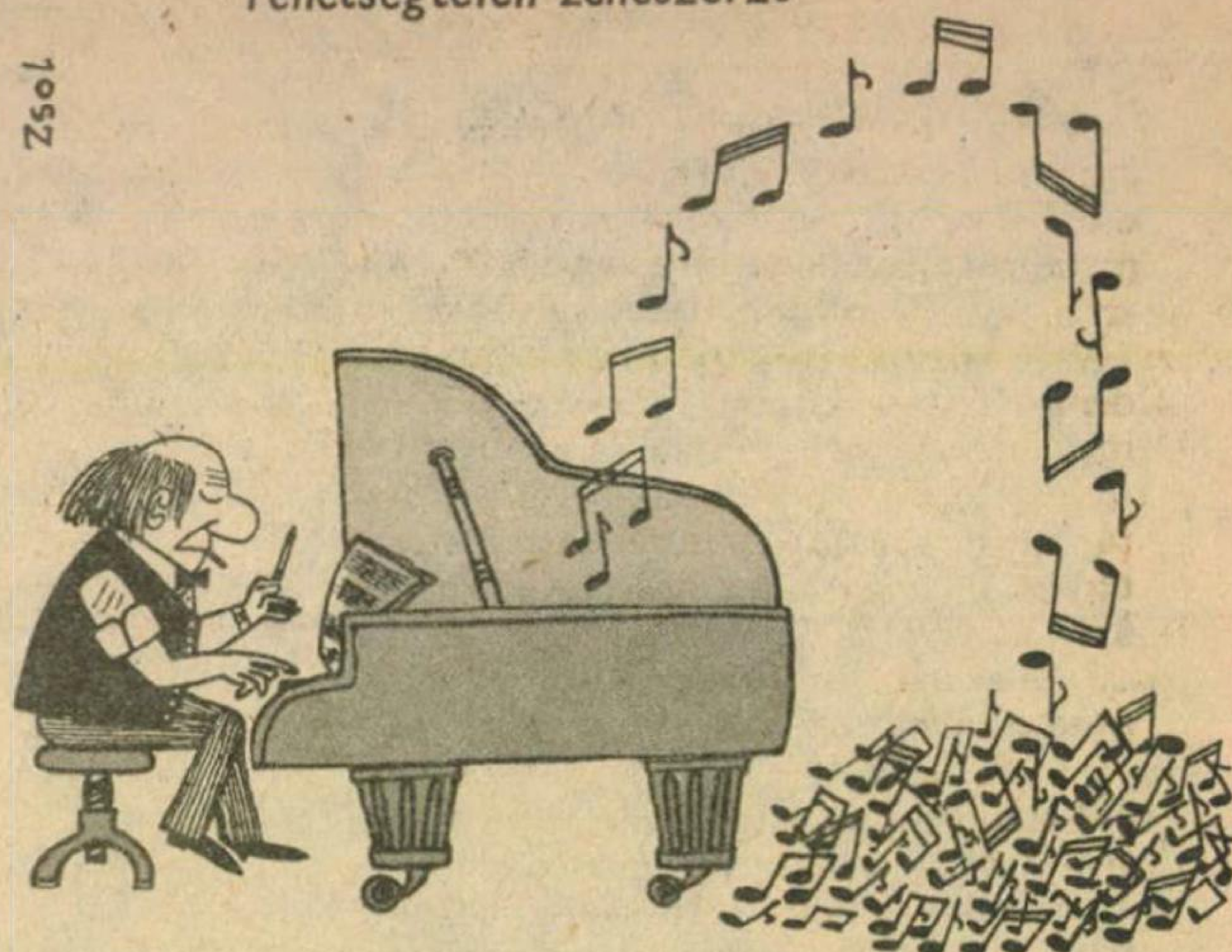
December 19. A négyes étkezőre vonatkozó panaszokat kivizsgáltam. A panaszok minden alapot nélkülöznek. Egyetlen legyet sem találtunk.

Fordította: G. T.

Termelési értekezleten

Tehetségtelen zeneszerző

Az élelem bére

Ehhez a történethez tudni kell, hogy mi a Hegedűs Gyula utcában lakunk.

Egyik délután bekiabál a feleségem a konyhából:

— Fiacskám, nincs kedved elugrani a nagycsarnokba friss tojásért? Buszon húsz perc.

— Már hogyne volna kedvem! — válaszolom lelkesen, s azzal készülődöm is az expedícióhoz. Először csak nájlon szatyrot akartam vinni, de aztán meggondoltam. Mit kell azt mindenkinek látni, hogy tojásokat fuvarozok! Így inkább az aktatáskám mellett döntöttem.

A csarnokban minden

úgy ment, mint a karikacsapás. A tojások és én rögtön megismertük egymást. Legott vásároltam két tucatot, az előírt programnak megfelelően.

— Mibe tegyem a tojásokat? — kérdezte az eladó.

— Az aktatáskámba! — válaszoltam magabiztosan. — De tessék talán előbb egy kis újságpapírba becsomagolni őket, nehogy bepiszkolódjanak a dossziéimtől.

Az eladó kissé gyanakodva végigmért, majd az árut szó nélkül az általam megjelölt helyre rakta, miközben csak úgy sugárzott tekintetéből az élettapasztalat.

Fütyürészve indultam el a Calvin téri buszmegálló felé. A feladat dandárját sikerrel végrehajtottam! Büszke lehet rám a feleségem. Igazán olyan strammul hozom ezeket a tojásokat, hogy le a kalappal...

A felszálláskor sem történt semmi különösebb baj. A kocsi nem keltett zsúfolt benyomást, bár valamennyi ülőhely foglalt volt már. Kényelmesen elhelyezkedtem a peronon és derűlátóan tekintettem a jövőbe.

De a Kárpátia étteremnél meghűlt bennem a vér! Óriási tömeg szorongott a járdán. Olyan féltő aggodalommal szorítottam magamhoz a tojásokat, mint egy élenjáró kotlós. Egyszerre páni félelem költözött szívembe. Most kezdtem csak átérezni, hogy voltaképp milyen esendő, vézna kis teremtmény is egy tojás. Jelentéktelen porszem a világmindenségben. Talán mégse aktatáskát kellett volna hoznom számukra, hanem valami speciális szállítóeszközt, mondjuk, egy vattával bélelt páncélszekrényt.

A nyomás fokozódott. Tulajdon testemmel védtem hősiesen a rántottának valót, miközben nagy keservesen megérkeztünk az Engels térre. Itt, esküszöm, senki se szállt le, és mégis felpasszírozták magukat vagy húszan, fittyet hányva a klasszikus fizika legközismertebb tételeinek, amelyek testek rugalmasságával foglalkoznak.

Mire a Markó utcai megállót elhagytuk, teljesen elkészültem az erőmmel. Éreztem, hogy másodperceken belül menthetetlenül összeroppanok, nem bírom tovább tartani a frontot. A feleségem legközelebb küldje el Papp Lacit a nagycsarnokba, ő talán tovább bírja szuflával, mint én.

Szerencsére a Körútnál elég sokan leszálltak, s így meg lett mentve a haza. Sikerült csorbítatlanul hazafuvaroznom a törékeny portékát.

Úgy adtam át otthon a cuccot, mint egy mitológiai hős. Elgyötörten, de diadalmasan. S azután szemlesütve vártam az elismerést.

A feleségem kisvártatva bejött a konyhából:

— Az isten szerelmére, miféle tojásokat hoztál már megint?! Aprók és öregek! A sarki Közértben sokkal szebbeket kaphattam volna. Úgy látszik, sajnos, még ezt se lehet rádbízni, fiacskám...

Dalmáth Ferenc

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KI MIT GYŰJT?...

Ne gondolják, hogy csak bélyeg-, gyufacímke-, szalvéta- és képeslevelezőlap-gyűjtők élnek hazánkban. Általában minden könnyen elemelhető tárgynak megvannak a szenvedélyes gyűjtői. Azaz tévedek, nemcsak a könnyen elemelhető tárgyaknak, hiszen mint nemrég kiderült, akadtak olyanok is, akik a mázsás kőből formált virágtartókra vetettek szemet.

Ezúttal a sótartógyűjtőkről szeretnék néhány elismerő szóval megemlékezni.

Az utóbbi időben gyakran ebédeltem az egyik körúti kávéházban. Ízletesen főznek, jó a kiszolgálás, csak a sótartóval volt baj többször is. Sosem volt az asztalon. Pedig én szeretem megsózni az ételeket. Reklamáltam is több alkalommal a sótartót, s ilyenkor a felszolgáló udvariasan szaladt a konyhába, s onnan egy kis üvegpohárban hozta a sót.

— De miért így? — kérdeztem.

— Sajnos, az esti vendégeink között nagyon sok a sótartógyűjtő.

Bosszantott a dolog, de miután egyébként semmi panaszom nem volt, ragaszkodtam a kávéházhoz. Inkább leszoktam az ételek sózásáról.

Néhány nappal ezelőtt orvosom örömmel állapította meg, hogy vesém állapota az utóbbi hetekben örvendetesen javult.

— Lehet, hogy megfogadta a tanácsomat, és lemondott a fűszeres ételek fogyasztásáról? — kérdezte.

— Le! — mondtam önérzetesen.

És még mondja valaki, hogy a gyűjtőszenvedély haszontalan.

Ságodi József

A riportalany

Magas, nagybajuszú ember lépett be a termelőszövetkezet irodájába. Szájában agyonszívott pipa, oldalán kopott bőrtarisznya.

– Adjon isten, jónapot mindenkinek – mondta ízesen, és megemelte zsíros kun kalapját.

– No, ez János bácsi – mutatta be őt az elnök a rádióriporternek. – Ő olyan ember, akit kért az elvtárs.

János bácsi sercintett, aztán megszólalt:

– Ejnye mán, ha meg nem sértem, mi a kacskaringós kutyafia ez, öcsém?

A rádióriporternek megdobbant a szíve.

– Magnetofon.

– Aha, ez olyan masina. Nem az ilyen magamfajta pógárnak való ez a fránya technika. Autó, vonat... én mán csak a puszta fia vagyok – dobbantott egy nagyot János bácsi.

A rádióriporter boldog volt. Micsoda szép beszéd, ízes magyarság.

– A pusztaság az én lelköm, tudja e öcsém. Mikor kimék oda a tóhoz, és látom a kácsákat, a stokker kácsákat, mert az az igazi, de ezt nem tudják a maiak... annak lelke van öcsém...

A riporter remegett az örömtől.

– Öregapám mondta, aki számadó juhász volt hajdanán, hogy ahány juh, annyiféle... hát így van ez... az igazi pusztai magyarságot kell megőrizni, öcsém... ostor kell a magyar kezébe, karikás...

– Tud-e énekelni, János bátyám? – kérdezte a riporter.

Szép, öblös kun nevetés harsant.

– Énekelni? A puszta emböre?... Aszongya, hogy... Volt egy madár, szélesre nyúlt a szárnya, felszállott a, felszállott a nagykunsági határba...

János bácsi dalolt mint egy mezei pacsirta.

– Furulyázni is tudok – mondta, mikor befejezte a nótát.

Ez már felülmúlta a riporter minden elképzelését.

A furulyaszó még ott csengett a füstös irodában, mikor halkan megszólalt János bácsi.

– Elmondjam a kun miatyánkot? Mert azt is tudom.

A riporter csillogó szemmel csomagolta össze a gépet, és már rohant is haza a nagyszerű zsákmánnyal.

Mikor becsukódott mögötte az ajtó, János bácsi megtörölte a homlokát.

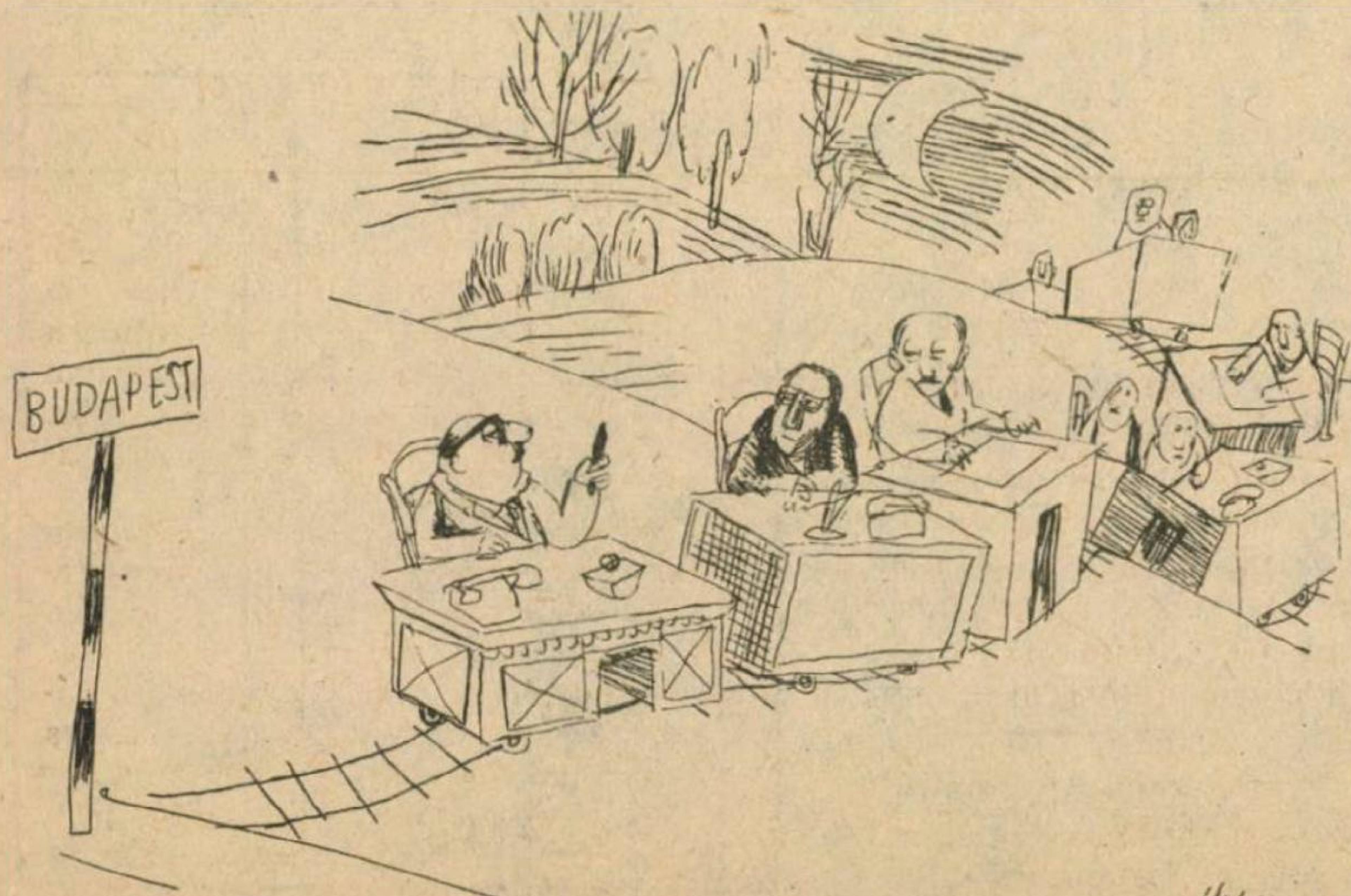
– Hű... na ezen is túl vagyunk... Van-e valami holnapra? – szólt az elnökhöz.

– Holnapra? – töprengett az elnök, és elővette az előjegyzési naptárát. – Aha... tizenegy órára ígérkezett a Képes Harsona munkatársa... Modern élet a falun címmel akar képes riportot írni. Tehát János bácsi... tizenegy órára... kellékek... három-gombos öltöny, nyakkendő. Bajusz nem kell. Hozza a táskarádiót, és tanulmányozza a kibernetikát. Jó hatással lesz, ha arról is ejt majd néhány szót...

Rácz György Géza

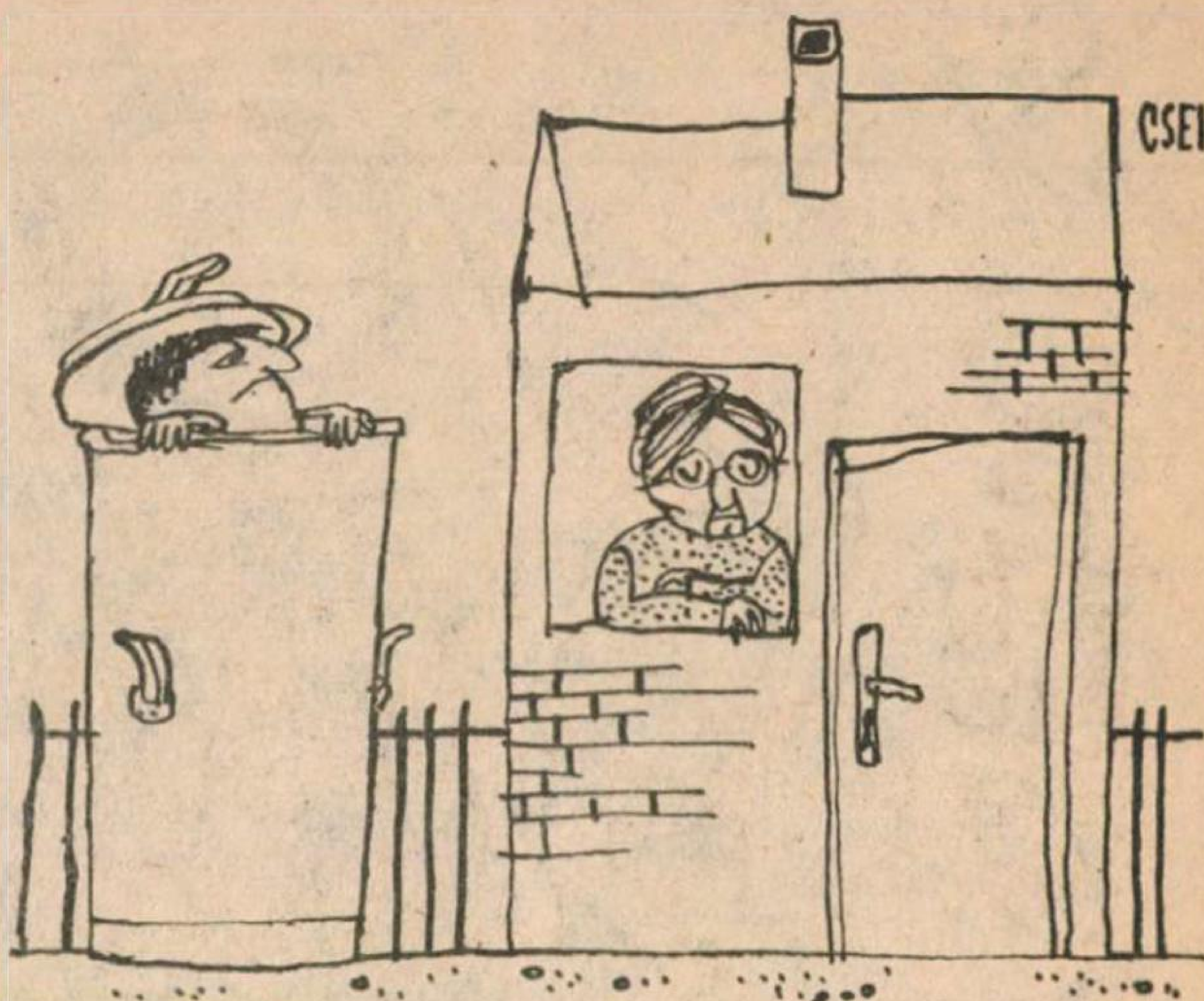
Terjeszkedő vidéki vállalat

Hegedűs István rajza

– Kollégák, a belvárosig meg sem állunk!

Albérlet

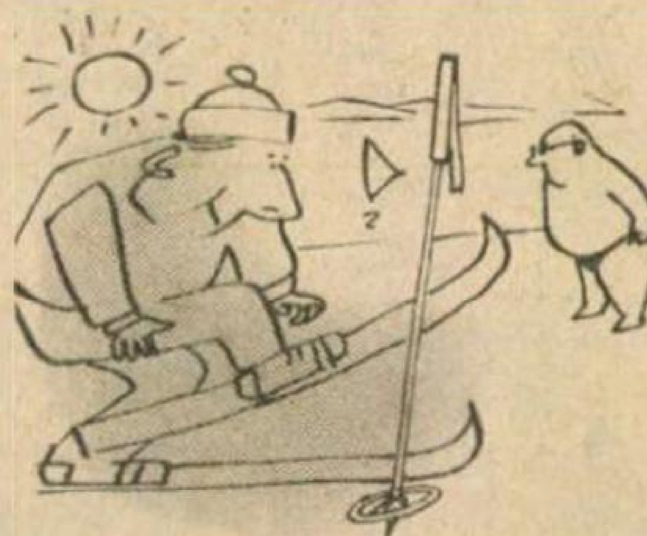
Egy bürokratánál

– Na, van valami panasza?

Pesti tudósítónktól

Ismert publicisztikai igazság, hogy idejében kell felkészülni a különböző évszakok sajátos feladataira, s nem akkor, amikor

már nyakunkon van a tavasz, a nyár, az ősz, a tél. Szerintem már azok is elkéstek, akik a különböző fagybántalmak helyett lelkileg már a napszúrás különböző tüneteivel foglalkoznak. Néhány hónap múlva ugyanis újra itt a tél, s helyes lenne, ha már most felkészülnénk a télre.

*

A szívem megdobbant a büszkeségtől, amikor azt olvastam, hogy lavina indult meg a Bükkben, és eltorlaszolta az Omassáról Mályinkára vezető

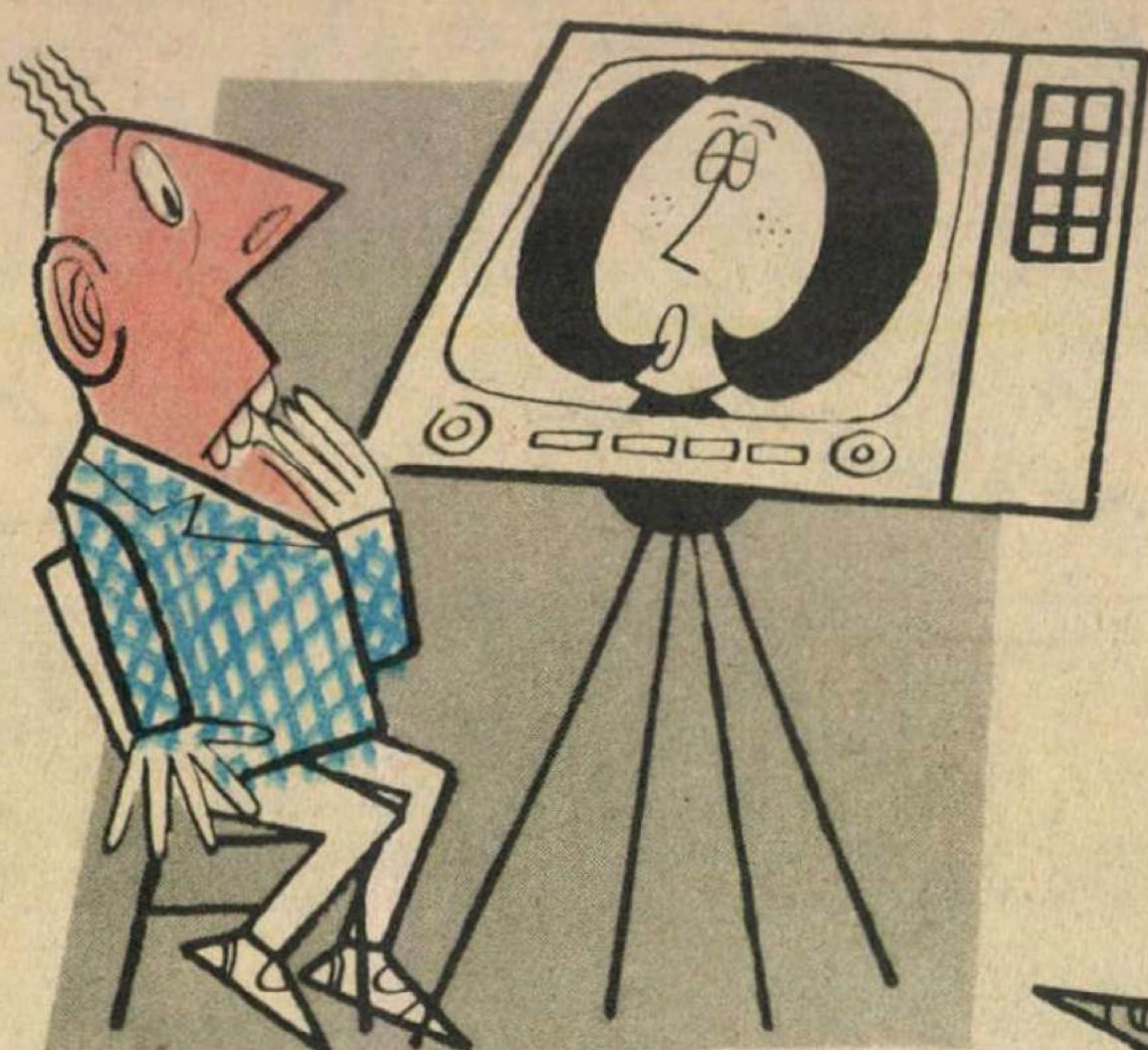

utat. Türelmetlenül várom a naphegyi gleccsert, a városligeti tűzhányót, továbbá a szökőárat a Városligeti tavon.

f. l.

Szörnyetegek

ESZMERALDA, A TESTNÉLKÜLI CSODAPÓK

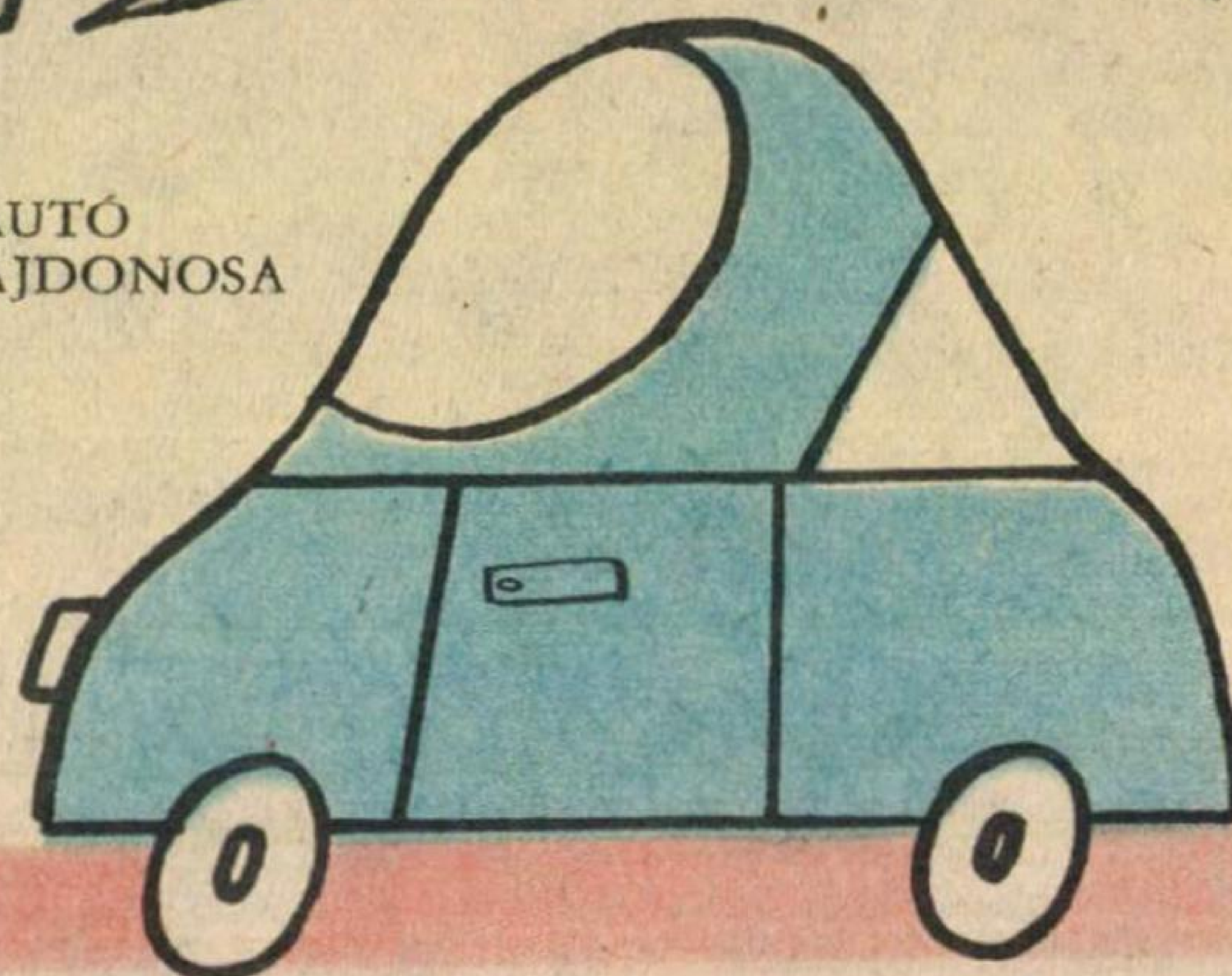

ÖNKISZOLGÁLÓ BOLT VEZETŐJE

TÖRPEAUTÓ ÉS A TULAJDONOSA

Fülöp György rajzai

G. SCSEGLOV:

MIBE KERÜL AZ INTRIKA?

Iván Ivánovics az intrikára specializálta magát, és már hosszabb ideje futószalagon gyártotta a rágalmakat. Leveleinek áradata Moszkva legfelső hivatalaihoz is elhömpölygött, méghozzá úgy, hogy egyszerre három helyre címezte azokat: a kerületi tanácshoz, a megyei központhoz és Moszkvába.

Egyszer, kivizsgálás céljából, egy kerületi tanácstag kezébe jutott I. I. egyik

feljelentése. Megállapította, hogy szemenszedett hazugság.

– Állításai nem felelnek meg a valóságnak – jelentette ki a tanácstag.

– Előfordul – felelt Iván Ivánovics –, de szeretnék még valamit bejelenteni...

– Álljon meg a menet! Tíz rubel jár magától. Be kell fizetnie a pénztárba.

– Miért?

– Új rendelet jelent meg. Felolvasom: „Azoknak a személyeknek, akik megalapozatlan, hamis, rágalmazó bejelentéseket küldenek a hatóságokhoz, minden, a kivizsgálással kapcsolatos kiadást meg kell téríteniök..." Márpedig a maga feljelentésének az ellenőrzése 8 munkaórát vett igénybe. Óhajt még egy bejelentést tenni? Tessék csak, jegyzem...

– Nem, egyelőre nem... – hebegett Iván Ivánovics.

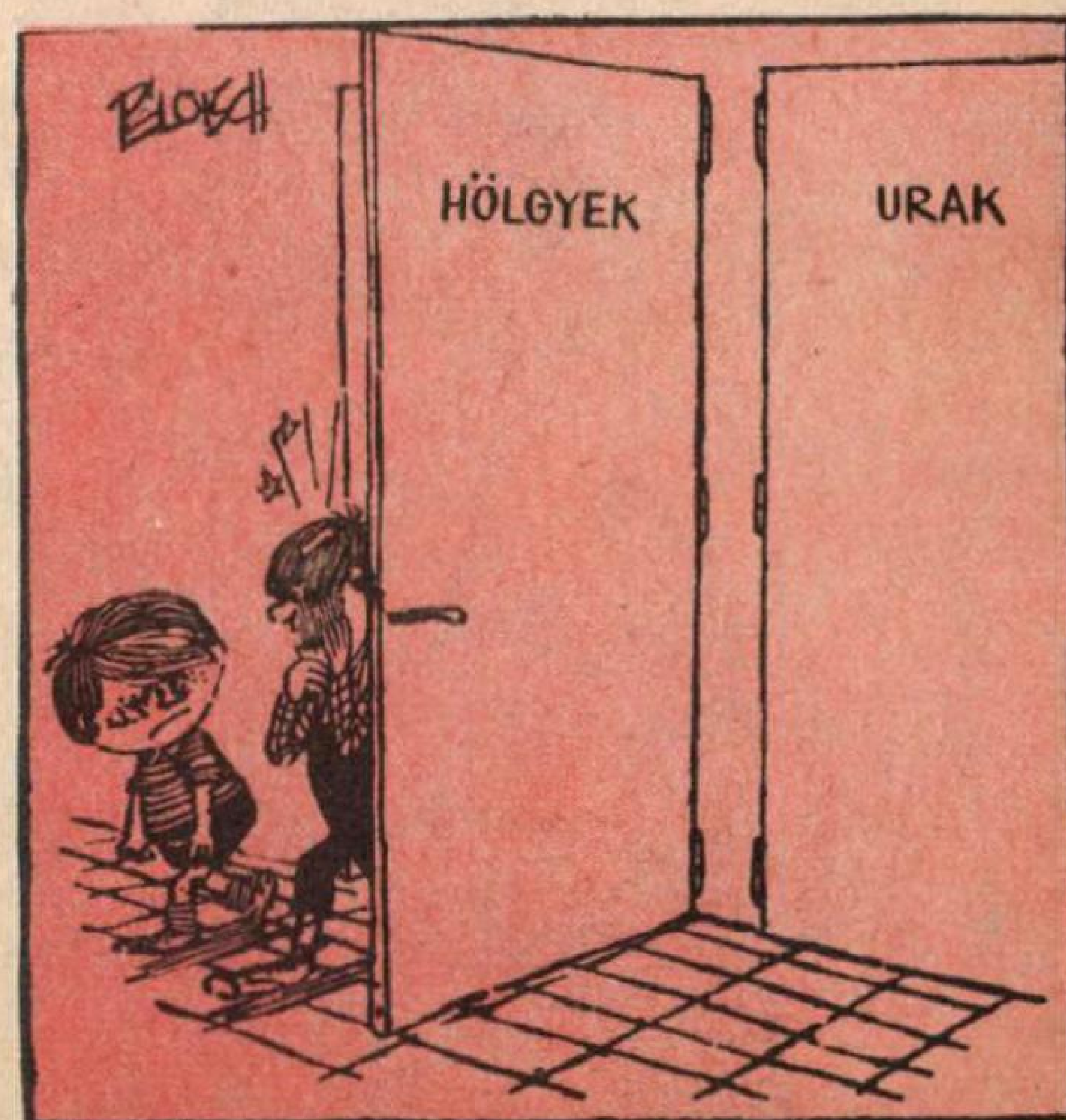
Midőn egy megyei kivizsgálás további ötven rubeljébe került, I. I. megingott... De azért tartotta magát... Azokban a napokban meg kellett volna érkeznie Moszkvából egy bizottságnak – egyik bejelentésének a kivizsgálására –, de az késett. I. I. telefonált tehát a fővárosba, hogy megtudja, mi a helyzet.

– Rendben van a dolog – csendült fel a bizottság titkárának a hangja a kagylóban –, levelét különleges ellenőrzésnek vetjük alá. A napokban indul önökhöz egy kilenctagú bizottság.

Barátunk magába roskadt, és beleüvöltött a telefonba:

– Ne jöjjenek! Nem kell már! Nem akarom a drága idejüket fecsérelni. Nem kell a bizottság!

Pető Miklós fordítása

– Azt mondtad, hogy tudsz olvasni!
(Az „Ici Paris"-ból)

Irka-firka

Korszerű bók: Editke, maga ma olyan elegáns, mintha exportból maradt volna vissza.

Irodalmi párbeszéd:
— B. mit csinál az alkotóházban?
— Az új dedikációin dolgozik.

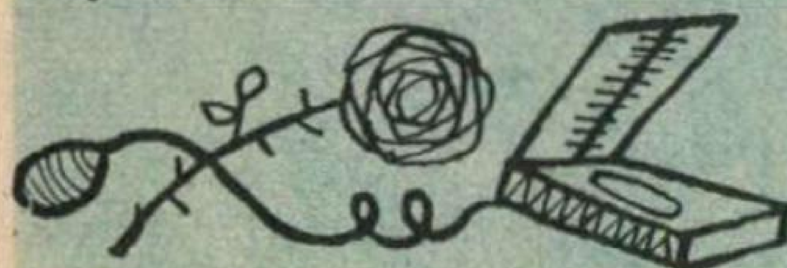
A főnököm olyan udvarias ember, hogy amikor találkozunk, már messziről előre visszaköszön.

A fiatal N.-nek kezd túlságosan megnőni az önbizalma. Pedig nem ártana kicsivel több álszerénység!

A türelem az egyik embernél rózsát terem, a másiknál magas vérnyomást.

(d—th)

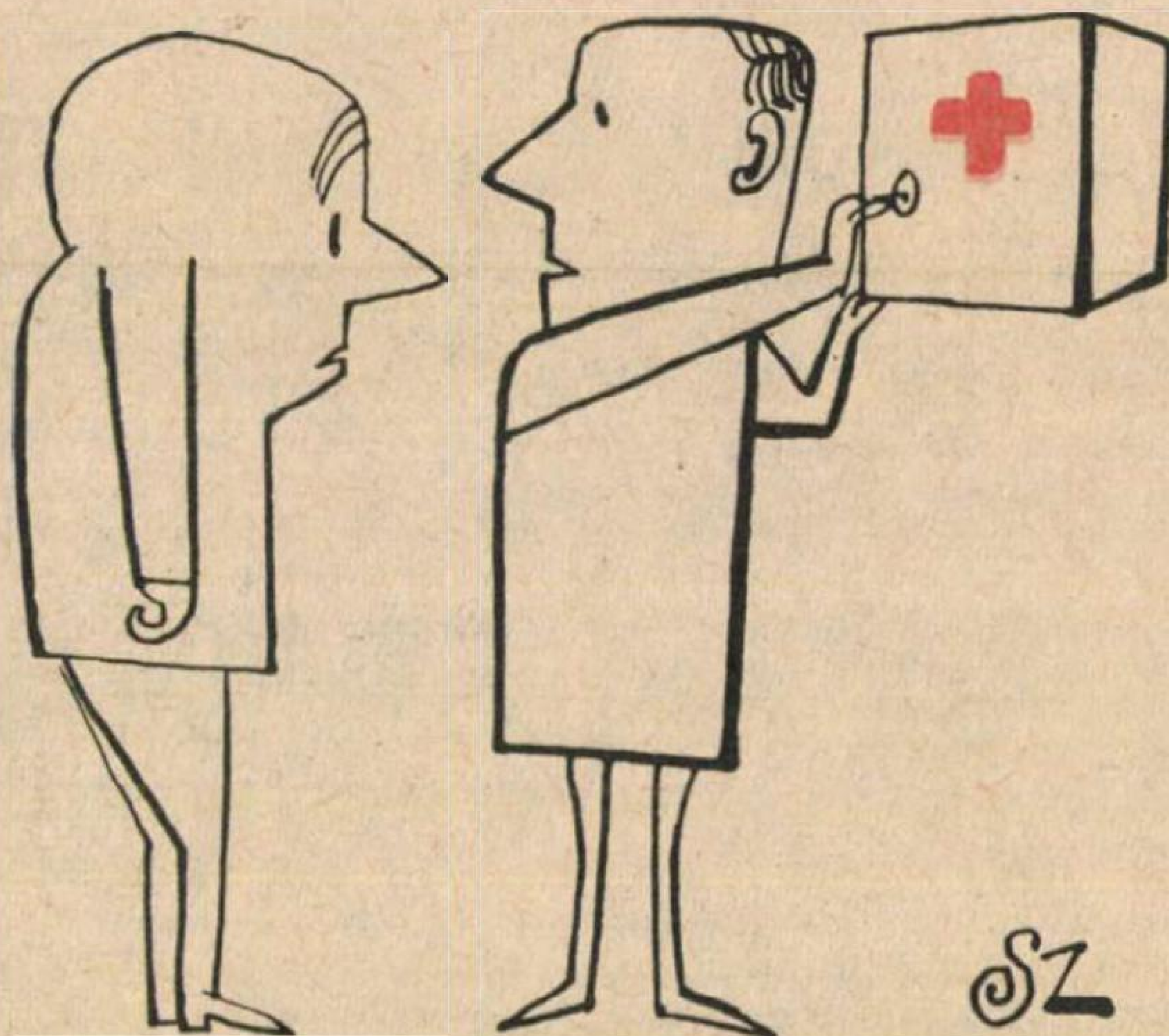
Gyanú

Várnai György rajza

– Biztos, hogy vezérnek ő a legalkalmasabb?

Előrelátás

– Minek neked a kötszer?
– Érzem, hogy a főnök kitöri a nyakamat!

Hátha valaki nem ismeri...

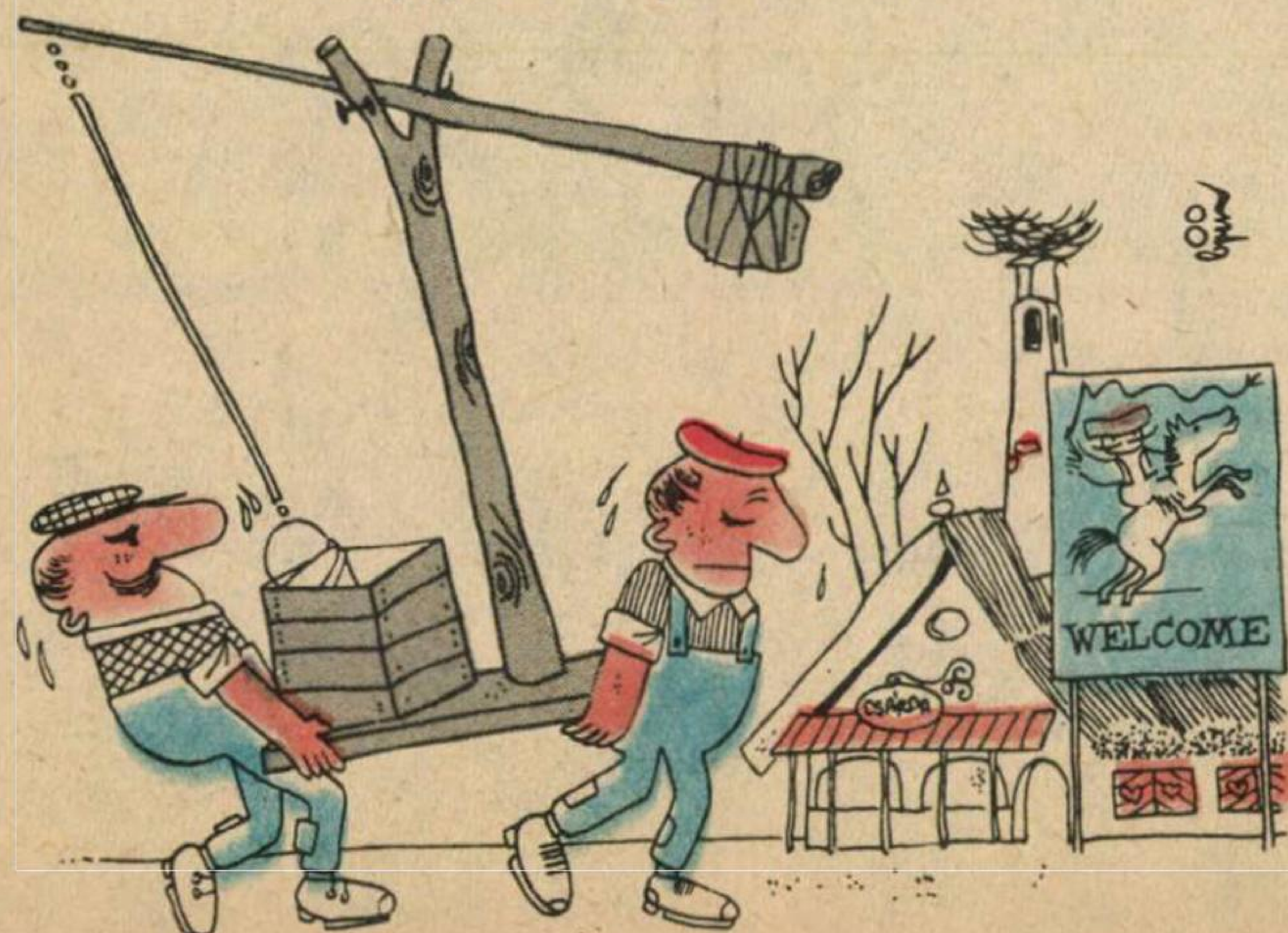
Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két barát beszélget:
— Fáj a fejem, megyek egy orvoshoz.
— Megbolondultál? Fejfájással?
— Kérlek, az orvosnak is élni kell.

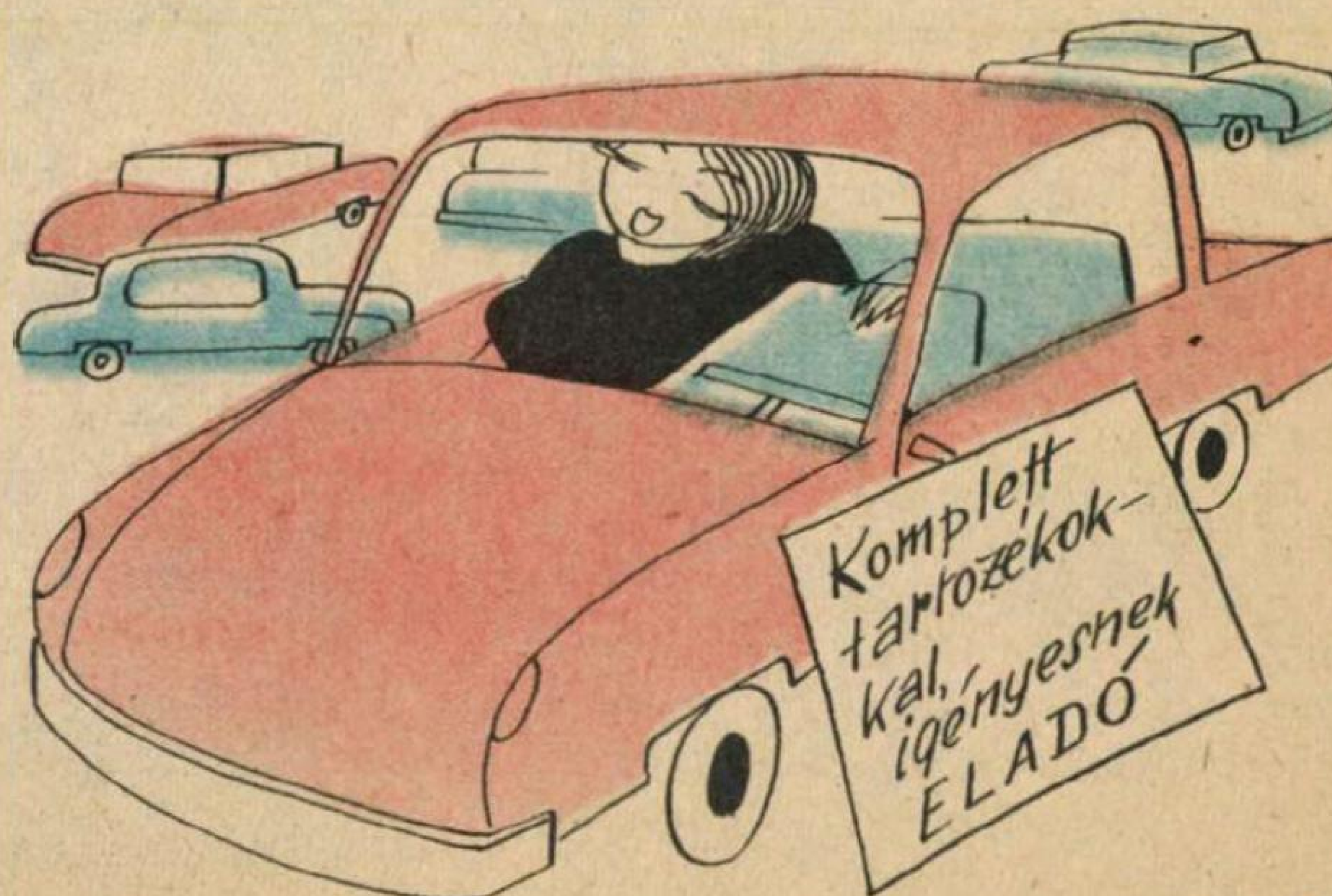
Az orvos megvizsgálja, receptet ír. Az orvosság drága, a barát sopánkodik.
— Ennyi pénzt kiadni egyszerű fejfájás miatt!
— A gyógyszerésznek is élni kell...

Kimennek a patikából, és a fejfájós rögtön a kanálisba önti az orvosságot.
— Megbolondultál? — kérdi a másik.
— Nekem is élnem kell — hangzik a válasz.

Felújítják a betyárcsárdákat

Megnyílt az autó-bizományi

Illés Béla:

Átköltés

Szür-Szabó József rajza

1922-ben, egy forró és éhes augusztusi napon, lógó orral sétálva a bécsi utcákon, Gábor Andorral találkoztam. „Na, mi az, fiúka? Mi baj?” — kérdezte, és rögtön válaszolt is saját kérdésére: — „Biztosan nincs pénzed!” — „Nagyon nincs” — feleltem. — „Nekem sincs” — válaszolta. — „De azért rajtad segítek. Gyere!”

Elkísértem, és útközben elmondotta, hogy miképpen segít rajtam. Valami könyvkiadóféle alakult Bécsben, a tulajdonosokat nem érdekelte semmi, csak a pénz. És mivel meg vannak győződve arról, hogy szennyirodalommal sok pénzt lehet szerezni, elhatározták, hogy tizedrangú kalandorregényeket adnak ki, és Gábor Andort kérték fel, hogy szervezze meg egyelőre tíz ilyen (több mint kétes értékű) könyv magyarra fordítását. „És te ezt vállaltad?” — kérdeztem megdöbbenve. — „Természetesen!” — felelte Gábor Andor. — „És az egyik rémregényt te fogod lefordítani. Tudsz spanyolul?” — kérdezte. — „Honnét tudnék? Egy betűt se tudok spanyolul.” — „Ennek ellenére egy spanyol szemetet fogsz magyarra átkölteni!!” — mondotta Gábor Andor, ellentmondást nem tűrő határozottsággal. „Hogy a csudába?” — „Az a te gondod” —, felelte. „Én átadom neked a kérdéses remekművet, és — öt dollárt. Mikor a munka készen van, még öt dollárt kapsz.”

Öt dollár! Illetve — tíz! Bécsben infláció volt, amit (a pénz értékének állandó zuhanását) különösképpen nem azok szenvedték meg legerősebben, akiknek pénzük volt, hanem azok, akiknek nem volt pénzük. Ez utóbbiak között előkelő helyet foglaltunk el mi, kommunista emigránsok, akik feketelistán voltunk, és ma sem tudom, miből éltünk. Tíz dollár! Azért sok mindenre vállalkoztam volna, és mindenesetre vállaltam a spanyol rémregény magyarra átköltését.

Zsebemben öt dollárral, és kezemben valami színes füzettel bementem a Beethoven-kávéházba, ahol akkor a kommunista emigránsoknak egy csoportja tanyázott. Ott ült reggeltől estig Lékai János bátyja, Maxi is, akiről tudtam, hogy hét-nyolc nyelven olvas és ír. „Tudsz spanyolul?” — kérdeztem tőle. — „Attól függ, miről van szó” — felelte óvatosan Maxi. Beszámoltam neki a helyzetről, és vállalta, hogy elolvassa a fordításra ítélt művet, és elmondja nekem részletesen a tartalmát. Aztán én majd írjam meg — ahogy tudom. Megosztoztunk az öt dolláron, átadtam a könyvecskét, és másnap kora délelőtt ismét találkoztunk. Maxi nagyon alapos munkát végzett; két órán át számolt be arról, amit az éjszaka elolvasott, én pedig jegyzeteket csináltam. A jegyzetek alapján újra írtam a rémregényt, amely eredetileg sem tündökölhetett magas irodalmi értékekkel, de ahogy én írtam újra — förtelmes volt. A kéziratot tüstént leszállítottam Gábor Andornak. Átvette, és természetesen bele sem nézett, hanem ráírta: „Kitűnő, hűséges fordítás!”

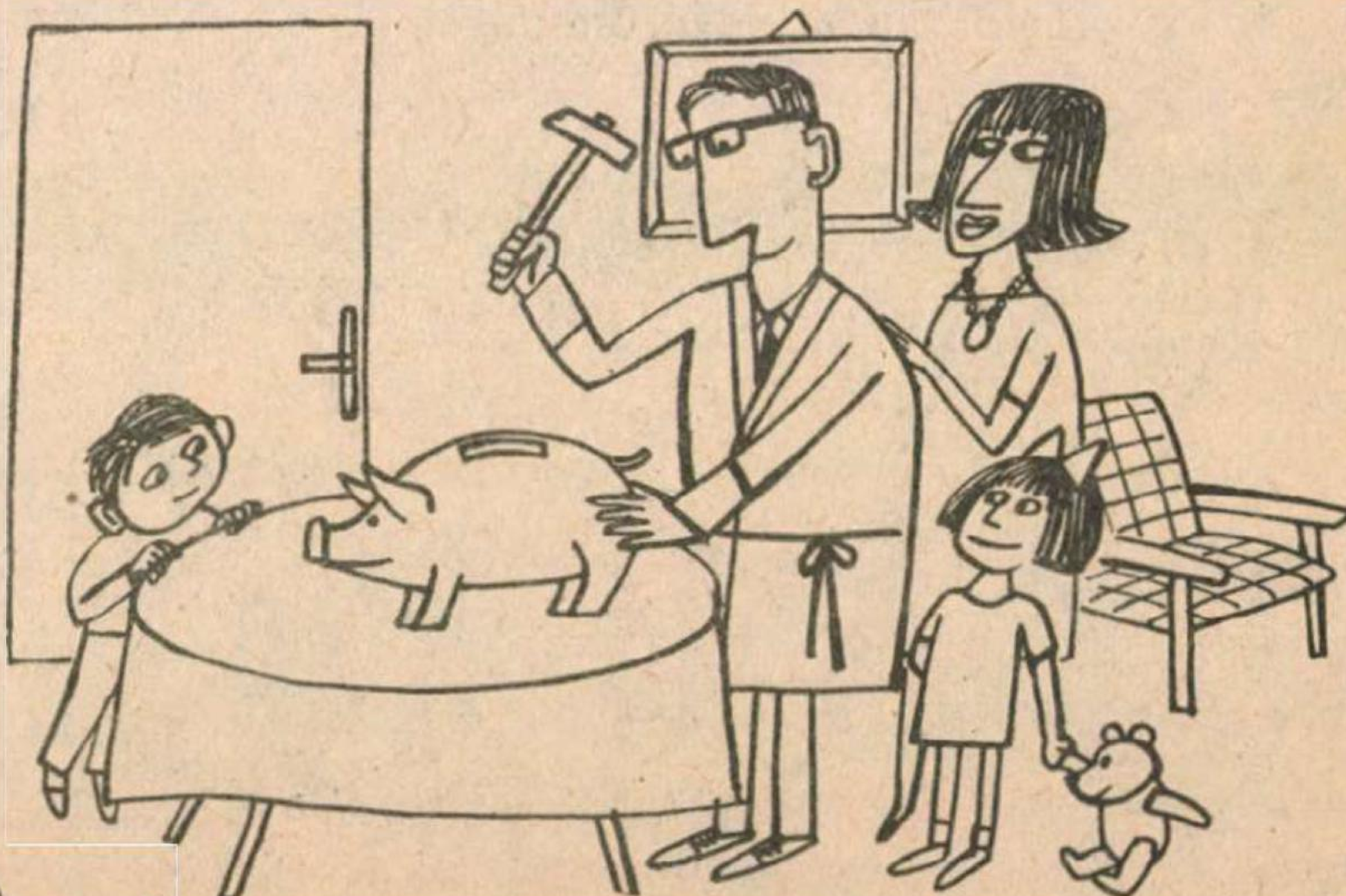
„Na látod, tudsz spanyolul” — mondotta szemrehányóan. — „A dolog úgy esett...” — kezdtem, de ő nem hallgatott végig. — „Nem vagyok kíváncsi természetű” — kiáltotta. — „Egy félóra múlva nyitják a kasszát, felveheted a második öt dollárt. Becsülettel megszolgáltad.”

Mikor megosztoztam Lékai Maxival a második öt dolláron, és felkerekedtünk, hogy ebédelni menjünk, ő egy mélyet sóhajtott: „Azt hiszem, meg kell tanulnom spanyolul” — mondotta. — „Hát nem tudsz?” — kérdeztem rémülten. — „Honnét tudnék?” — felelte még mindig szomorúan Maxi. — „Elolvastam egy angol nyelvű szennyregényt, és annak tartalmát mondottam el neked, a neveket átköltve spanyolra. Azt hiszem, ez is elég rossz lesz, talán még rosszabb, mint az, amit te hoztál. De ez, persze, csak feltételezés, nem tudományos értékű megállapítás.”

Két-három hét múlva ismét találkoztam Gábor Andorral. Ismertettem vele alkotói módszeremet, azaz elmondottam neki a fordítás történetét. „Na, látod, fiúka! Tudtam én, hogy kinek adok munkát. Remélem, ha a könyv, amelyet fordítottál, valóban megjelenik, szép munkát fog végezni a szennyirodalom lejáratása terén. Mert, remélem, olyan rossz írást ütöttél össze, hogy aki elolvassa, az tízszer is meggondolja, mielőtt még egyszer kalandor-regényt vesz a kezébe. Köszönöm, Béla, nagyon köszönöm a segítségedet.”

Manapság, miután elolvasok magyarra fordítva egy-egy olyan írást, amelyet eredetiben is ismerek, megesik, hogy felsóhajtok. Ilyeténképpen: Milyen szerencse, hogy műfordítóink ma nem olyan könnyelműen és lelkiismeretlenül dolgoznak, ahogy én dolgoztam volt az Úrnak 1922-ik esztendejében.

Pesti disznótor

Az író hetvenedik születésnapja alkalmából.

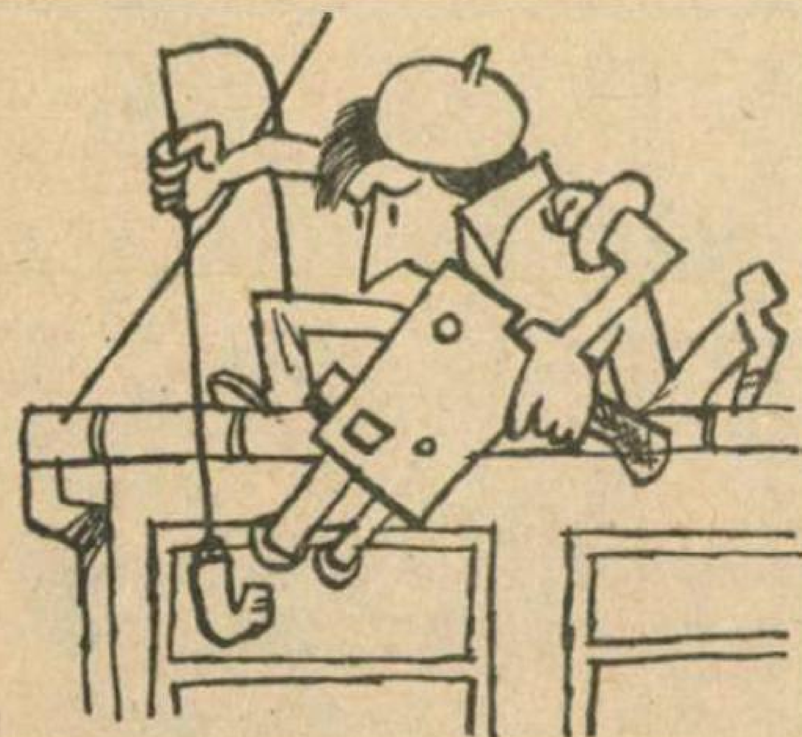
a legujabb hullám

Ennek is francia neve van, mint az új hullám-nak. Azt így hívták: nouvelle vague. (Új hullám). Ez meg a „valóság filmje" — a cinéma vérité. Onnan jött ez is, nyugatról. Nekünk nem új, mi ezt már régen gyártjuk. Filmjeink majd mind ilyenek. Cinéma vériték. A film cselekménye kuszált, ködös, de a veríték mindig jól látszik.

Miután ösztöndíjjal elvégeztem az agronómiát, majd közgazdasági doktor is lettem, nekivágtam a filmrendezői pályának. Hosszas tanulmányokat végeztem — pulóverek, sálak, angol pipák és bitlesz frizurák között. Sikerült.

Felütöttem a telefonkönyvet. Így kezdődik ugyanis egy igazi cinéma vérité előtanulmánya. Kiválasztottam a sok Kovács közül egyet. A neve mellett nem állt a könyvben semmi hivalkodó foglalkozás. Csak a cím. Ez is kint a város peremén, nem is valamelyik új lakótelepen, tehát nyilván nagyon egyszerű ember ez a Kovács. Ragyogó feladat: ezt az egyszerű embert lekapni az élet sűrejében. Otthonában, amikor éppen munkába indul. És amikor nem tudja, hogy most felvétel készül róla, híradó, cinéma vérité, amit néznek majd a rokonok, a barátok és megállapítják róla, hogy jobb volt, mint a Sinkovits, a Belmondo, vagy a Heller László. Nekem a meglesett percek kellenek, a pillanatképek egy egyszerű ember életéből.

Felmásztam az ereszcsatornán, odatartottam a kamerát, a mikrofont. Kovács kartárs ötven körüli, testes, kopaszodó. Bár a filmen — a film eredeti,

leleplező, cinéma vérité — tehát aki nézi, megállapítja hogy én szépítettem a dolgot: Kovács kartárs kövér és kopasz. Kabátban van, indulásra készen. Rohamszürcsöléssel issza teáját.

Kovácsné se nem szép, se nem csúnya, nem öreg, nem fiatal, jellegtelen. De hiszen majd őt is meglátják a filmen. Az asszony pongyolában van, ő délutáni műszakos, ha Kovács kartárs majd elmegy, ő még visszafekszik. Az ágy még gőzölög a sarokban. A tea ellenben hideg. Éppen erről beszélgetnek. Sikerült épp az idill kellős közepére érkeznem.

— Ne ordíts! — kiabálja Kovácsné. — Muszáj a szomszédoknak hallani, hogy mi mindig veszekszünk?

Kovács felnéz, kanál és szürcs megáll. Beszél:

— Veszekszünk?... Minden este és minden áldott nap. Huszonhét éve nyöglek!

— Harmincegy! — javítja ki az asszony. — Én már akkor is untalak, amikor még udvaroltál.

— Te untál? Engem? A BTC tornászcsapatának legdaliásabb tagját?

Lekap a falról egy berámázott fényképet. Rajta: a daliás tornász, csíkos trikóban. Feszes izmok, széles vállak, delta.

Kovácsné:

— Éppen ez. Ha erre a képre nézek, aztán szombat este, mikor meleg víz van és nekem kell megtörölnöm a lábadat, mert te nem tudsz lehajolni, röhögnöm kell.

Kovács felordít: „Házasság! Brrr! Huszonhét évi rabság."

— Harmincegy! — kiáltja utána Kovácsné.

Szaladunk Kovács kartárs után. Munkahelyén megtudjuk, tíz éve van itt, soha nem hiányzott, egyetlen percet se késett. Munkáját lelkiismeretesen, szorgalmasan látja el. Hivatalában szeretik. Nagyon szépen beszél az ügyfelekkel.

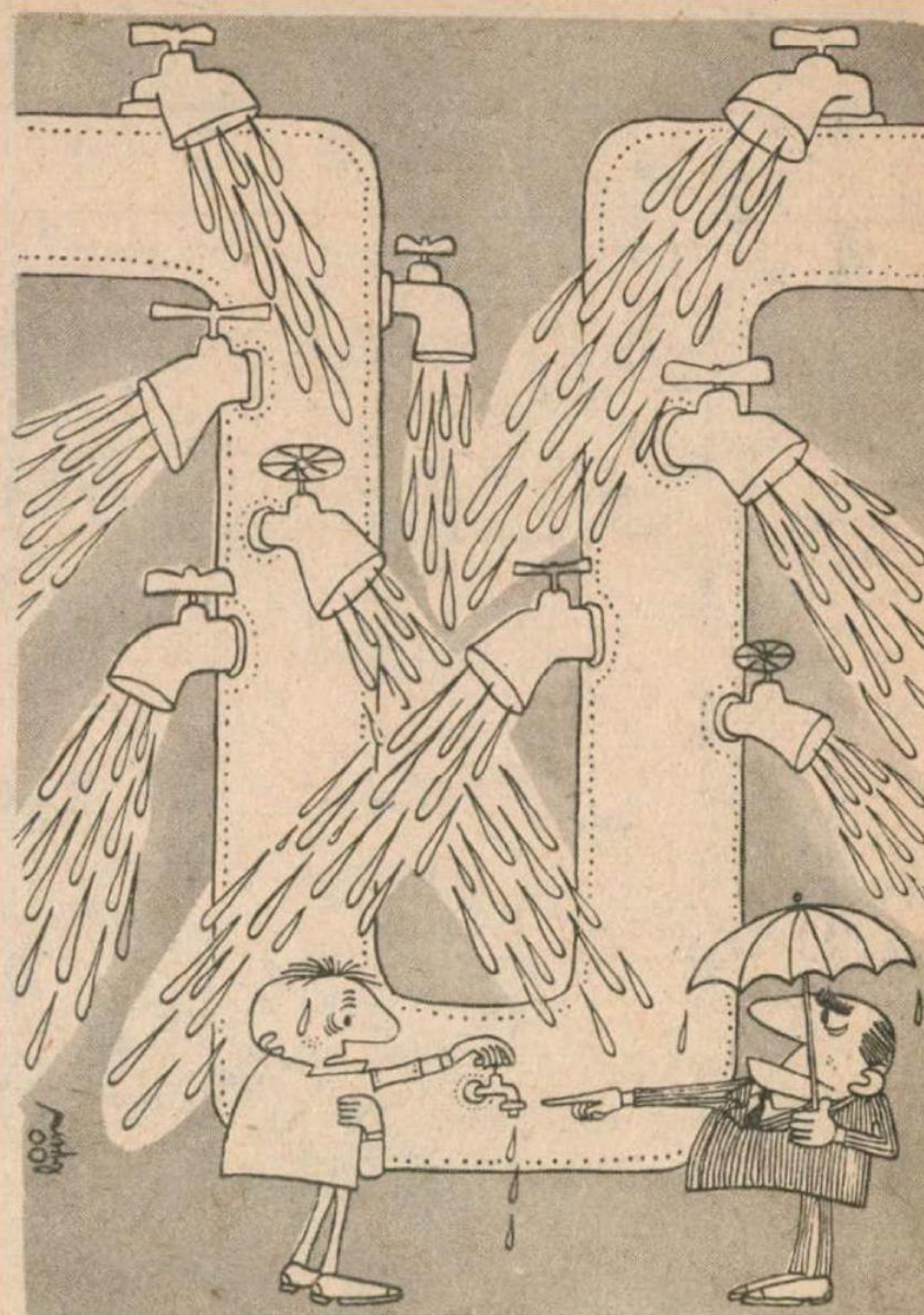
Figyeljünk csak. Most épp a nem tudom hanyadik ügyet intézi, de arcán nyoma nincs a fáradtságnak. Sötét ruhában van, vállán átvetve nemzetiszínű szalag. Hangja emelkedett, csengő:

— A házasság — mondja — a legszebb, a legszentebb dolog a világon. A házasság a nyugalom, a szeretet, a megértés!

Az emberek könnyeznek. Ő is.

Boross Elemér

Szigorú takarékosság

ÁLLÍTÓLAG MEGTÖRTÉNT

Nagy csoportosulás a főváros egyik mellékutcájában. A kör közepén idős nénike áll tanácstalanul. A kíváncsiskodóknak vékony hangon magyaráz:

— Átszaladtam ide a csarnokba, hogy vegyek egy kis füstölthúst. A bevásárló kosaramban volt a pénztárcám. Odanyúlok. Nem találom. Egy olyan züllöttforma, micisapkás férfi járkált folyton mellettem. Biztosan az vitte el a pénztárcámat — mondja, és dühösen nézegeti a körülötte állókat.

— Mikor történt a lopás, néni? — kérdi az odaérkező rendőr.

— Két évvel ezelőtt, úgy augusztus körül.

— Még nem lehet messze a gazember — mondja egy nyurga fiatalember, és a kíváncsi pestiek még sokáig tárgyalják az izgalmas esetet.

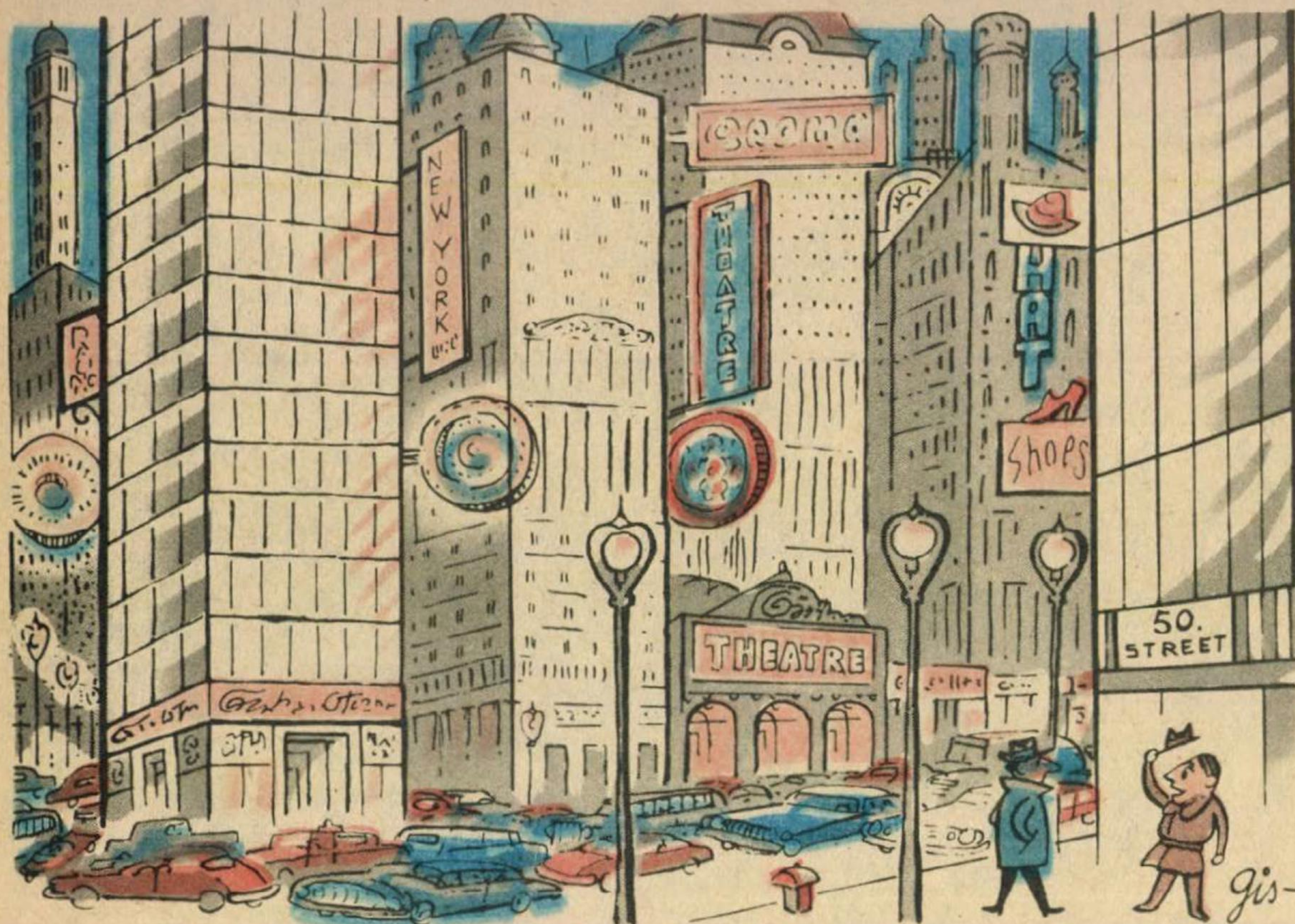
G. SZ.

Gyermekjáték

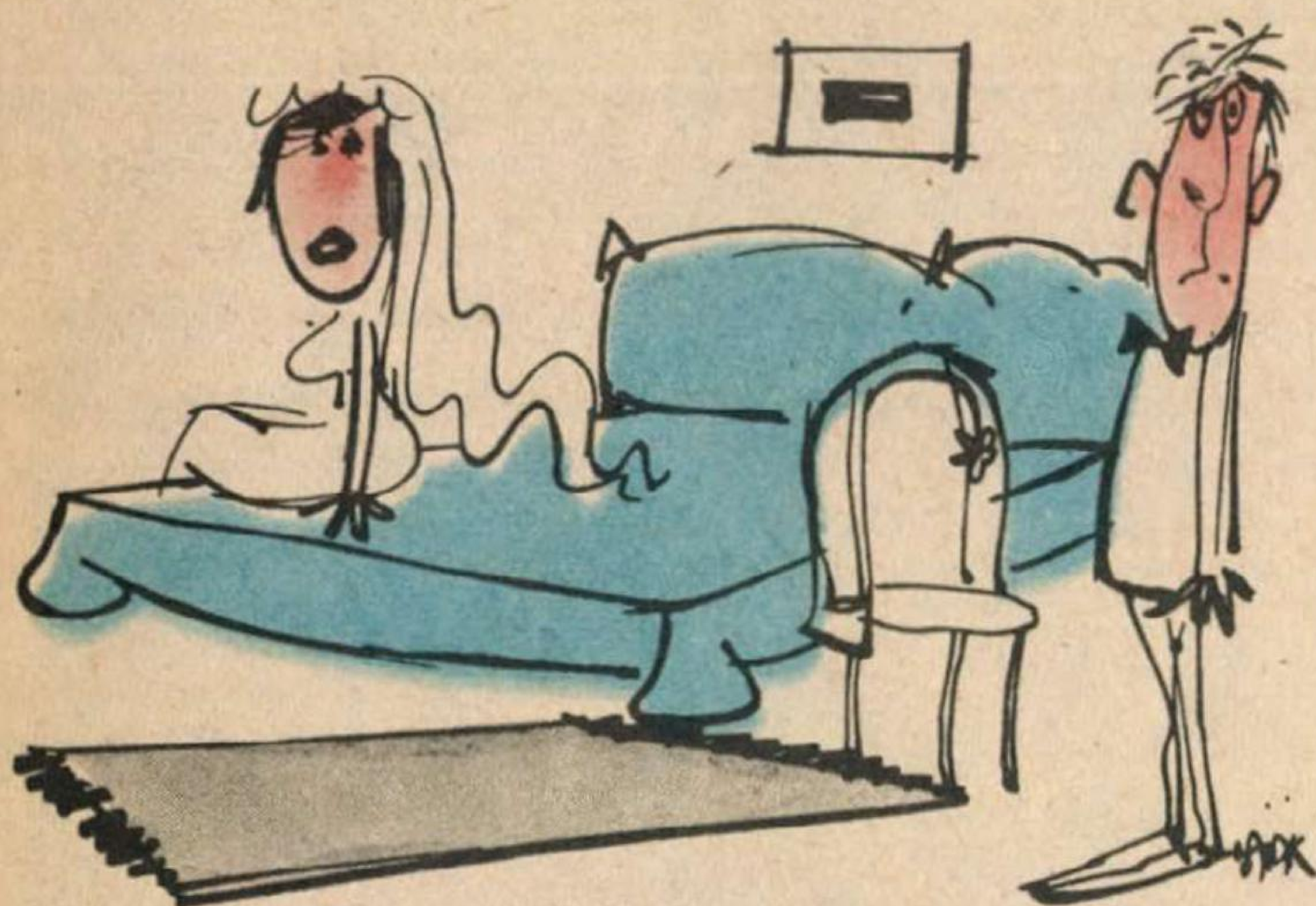
Honvágy

Szegő Gizi rajza

– Nem tudná megmondani, hogyan juthatok el a Rottenbiller utcába?

Influenza

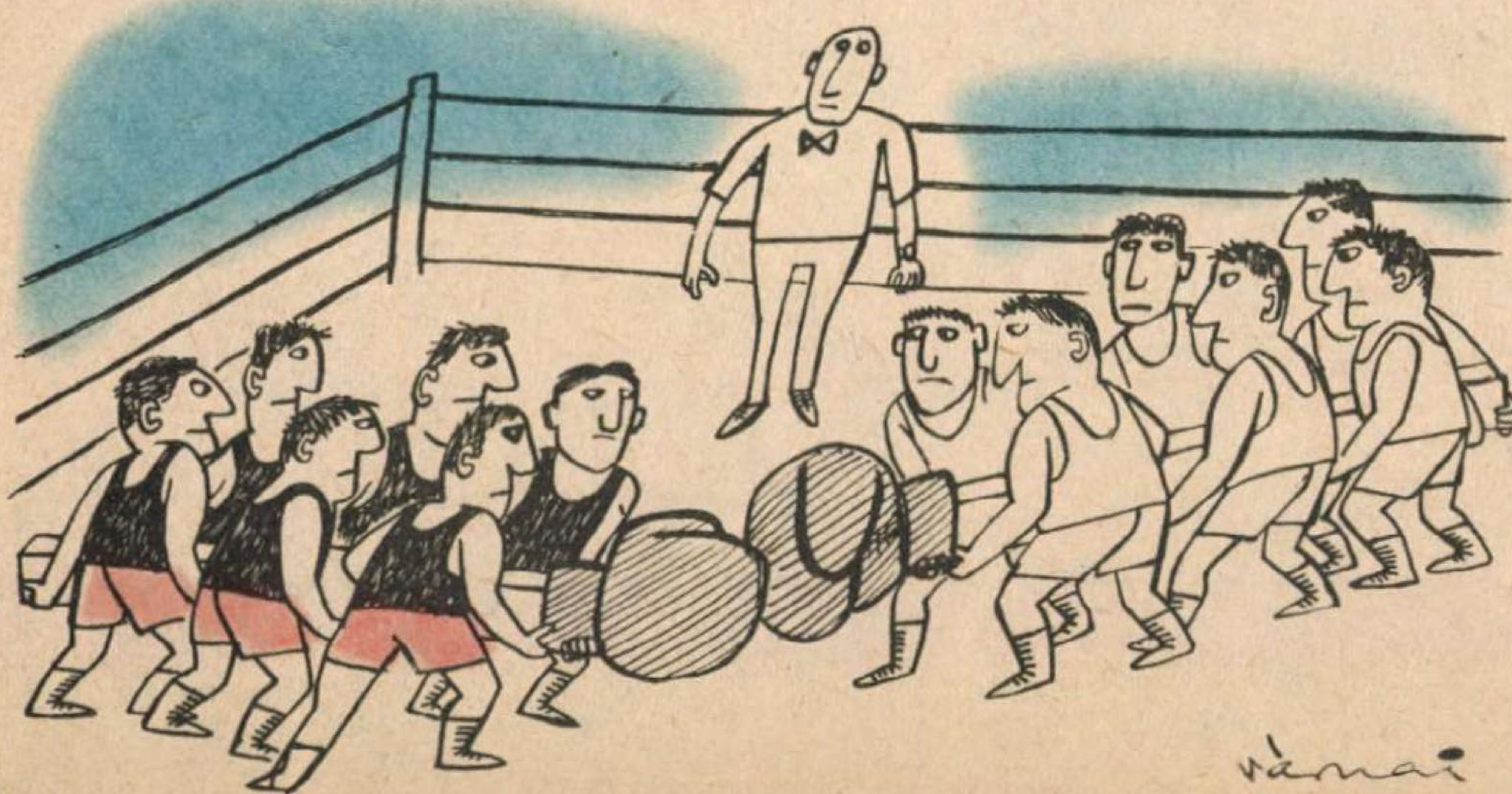
– Ne gyere közelebb, szívem, még megkapod...

Nem közölhető kéziratot küldtek:

N. Zoltán, Eger – S. István, Szeged – P. Ferenc, Paks – B. M., Mosonmagyaróvár – K. János, Vác – K. György, Bp. VI., Nagymező u. – T. O. Zs., Szombathely – K. Gábor, Tényő – K. Lné, Balatonfüred – F. Ané, Balatonszállás – V. Márta, Miskolc – Sz. Bné, Bp. XI., Mohai u. – Sz. B., Vác – Sz. Géza, Újpest – Sz. József, Szebény – K. Erzsi, Bp. XV., Bethlen G. u. – L. D., Tamási – R. Ferenc, Bp. III., Polgár u. – P. Gyula, Pilisvörösvár – T. Jné, Bp. XV., Gőgös I. u. – M. Ferenc, Bp. II., Fillér u.

Ökölvívó csapatbajnokság

ORVOSI RENDELŐBEN

Izgatott férfi lépett be az orvosi rendelőbe.

— Doktor úr, segítsen rajtam! Tudom, hogy mennyire ártalmas a dohányzás. Ismerem az erre vonatkozó irodalmat. A kétségbeesés gyötör, mikor olvasom, hogy a nikotin a szív, a tüdő és a gyomor egyik legnagyobb ellensége. Mindezt érzem maga-

mon is, de sajnos, képtelen vagyok leszokni erről az átkos szenvedélyről.

— Együttérzek uram, önnel — bólintott az orvos —, és nem is próbálkozott leszokni róla?

— De igen, doktor úr. Már elértem azt, hogy ha nem csinálok semmit, ha pihenek, akkor eszembe sem jut, hogy rágyújtsak.

— No, ez már eredmény.

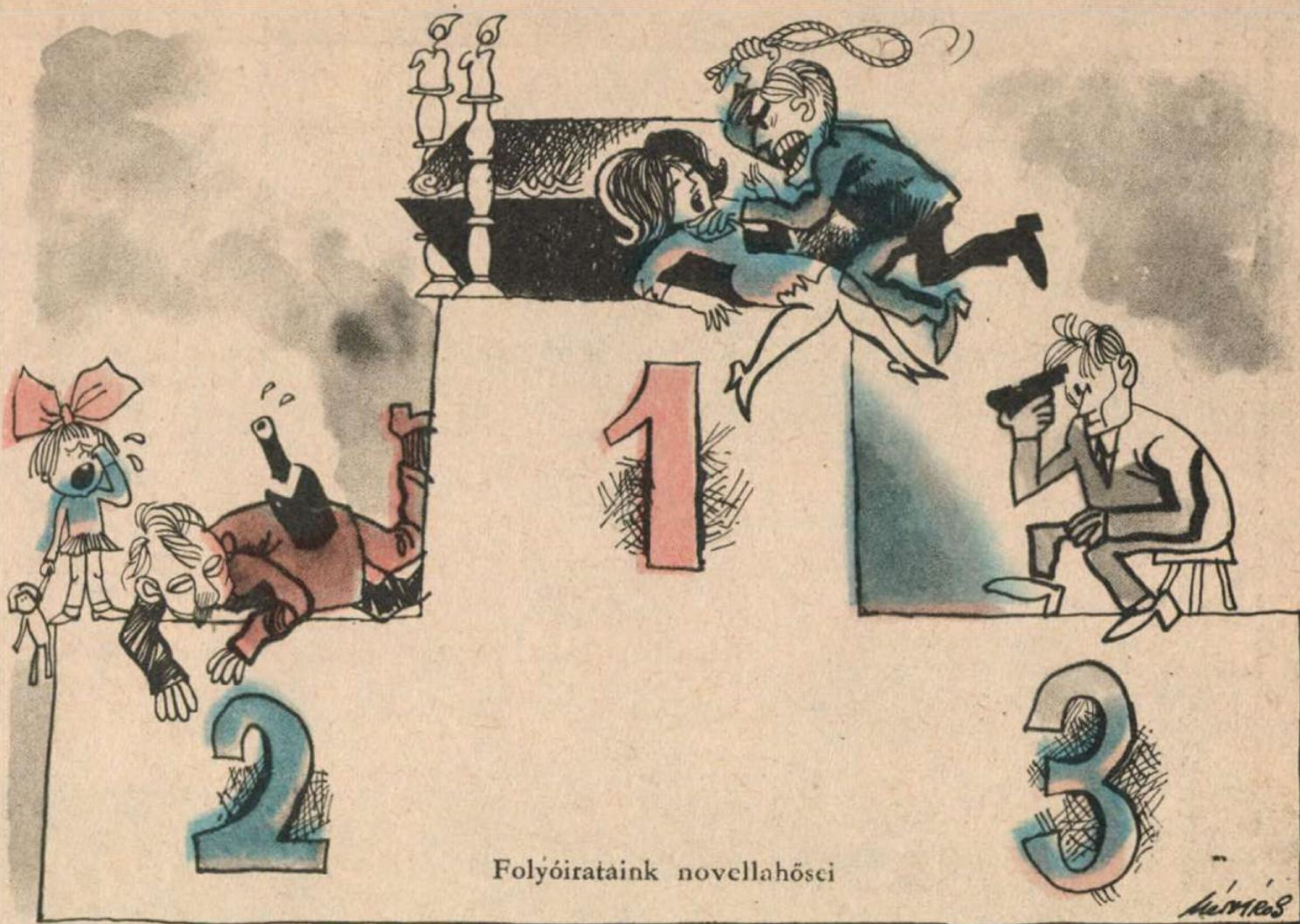
— Igen ám — szomorodott el a páciens —, csak hogy ha dolgozom, akkor egymás után szívom a cigarettát.

— Ne izgassa magát, nyugodjon meg — legyintett az orvos —, annyi nem árt . . .

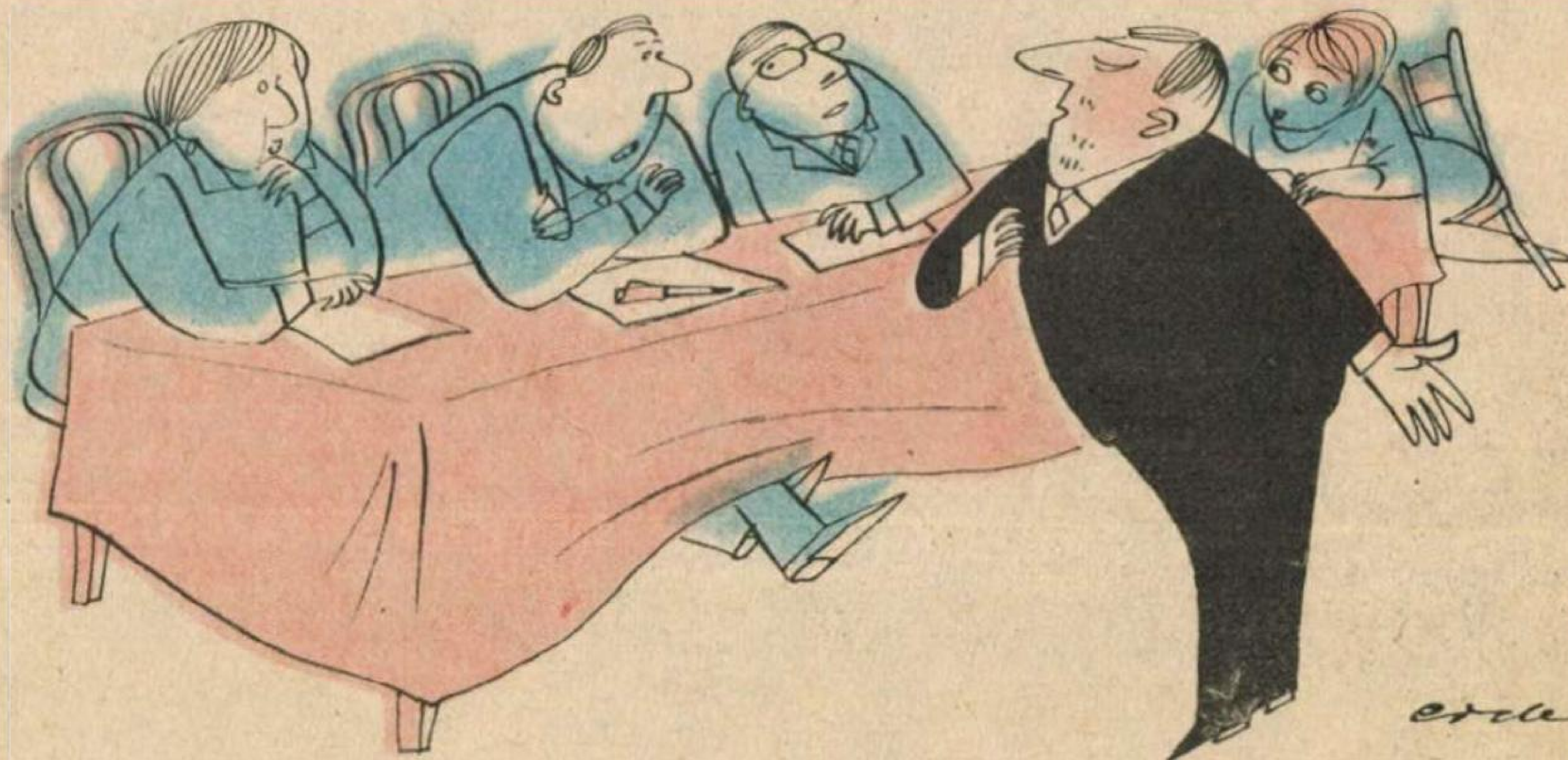
R. Gy. G.

Ki tud nyomasztóbbat?

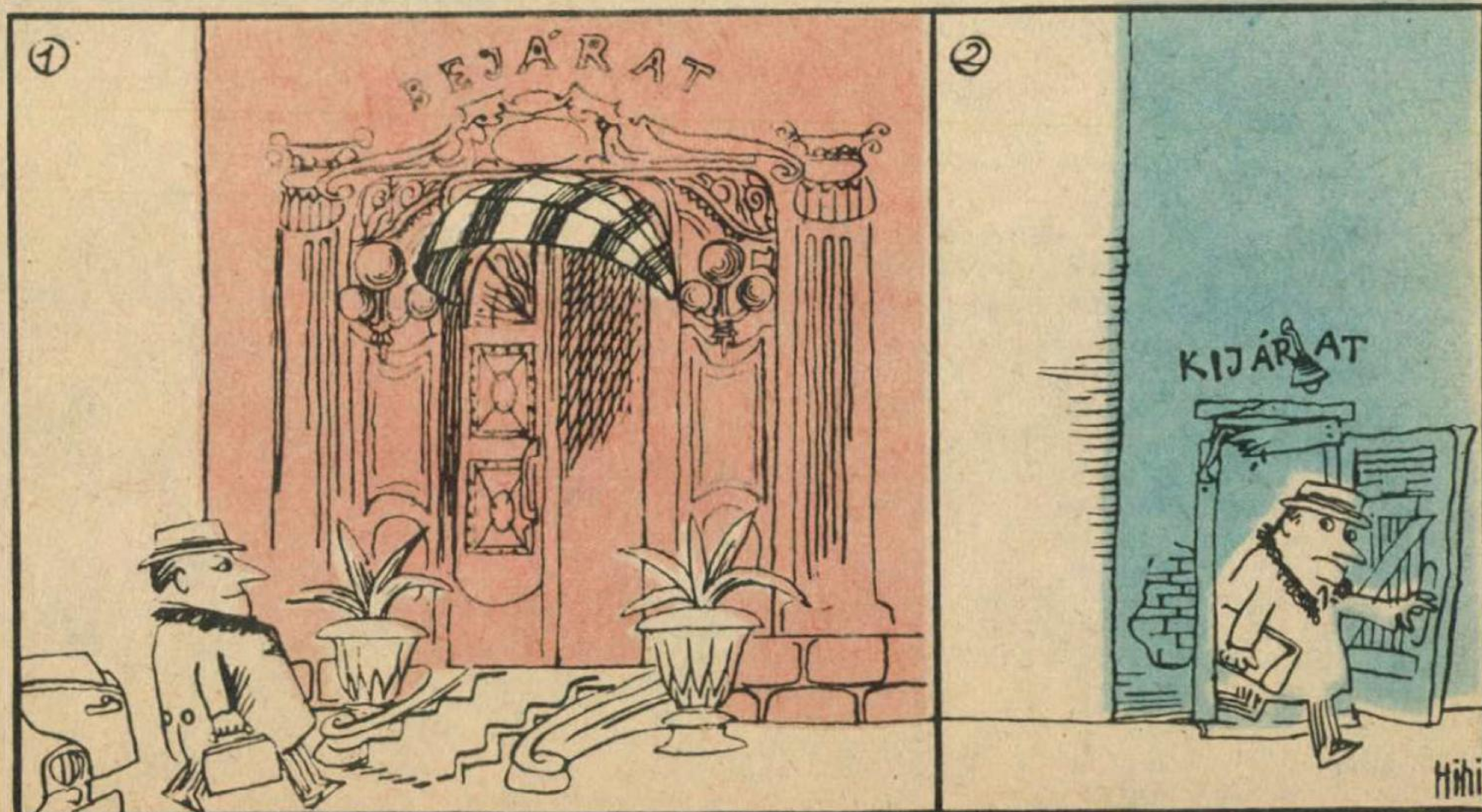
Mészáros András rajza

Fegyelmi tárgyalás

– Tessék figyelembe venni, hogy a gyermekeimnek milyen nehéz gyermekkoruk van mellettem . . .

Rövid életrajz

Hegedűs István rajza

Önállóság

Az igazgató mérgesen rászólt a termelési osztály vezetőjére:

— Semmi önállóság nincs magában? Mindenért hozzám jön? Olvashatta volna a felsőbb szerv nyilatkozatát, amelyben nagyobb önállóságra figyelmeztet mindenkit.

— Kérem, ez nem kis ügy! Csak öt óriásgép rendelésünk van erre a negyedre és húsz van a raktárban. Legyártsuk a tervben szereplő újabb ötvenet vagy inkább tegyünk eleget más sürgős megrendelésnek?

— Tessék dönteni! Azért van felelősségteljes állásban.

Másnap a raktárnok jelentkezett:

— Kérem, igazgató elvtárs, nincs helyem. Kétszáz precíziós műszert szállítottak az üzemből. Ha az udvaron hagyom, tönkremennek. Mit tegyek ki a raktárból?

— Mondja, Kovács elvtárs, ki a főraktárnok? Maga, vagy én? Tessék a helyzet magaslatára emelkedni!

A raktárnok elment és csak a folyosón csóválta meg a fejét. Az igazgató pedig behívatta titkárnőjét.

— Pár sort diktálok, Margitka. Írja! Felhívom az osztály- és részlegvezető elvtársak figyelmét a nagyobb önállóságra. Figyelmeztetek mindenkit, hogy beosztásuknak megfelelően, részlegüket és osztályukat érintő ügyekben nagyobb önállóságot tanúsítsanak. Gépelje le és hozza be.

Pár perc múlva, a gépelt sorokat olvasva megjegyezte:

— Ejnye, Margitka, véletlenül „részeglüket" írt „részlegüket" helyett. Radírozza ki és írja helyesen, nehogy így mondják be a mikrofonba.

— Nincs radírunk — vallotta be Margitka.

— Mi az, hogy nincs? Kérjen valakitől.

— Már régen elfogyott az egész vállalatnál. Rendelni akartunk két tucat gépradírt, de régen kimerítettük a keretet. Csak a harmadik negyedévben rendelhetünk. De ha külön engedélyt tetszik adni, hogy soron kívül...

Az igazgató egy pillanatig gondolkodott:

— Tudja mit, ne radírozzon, írja le újból az egészet.

Amikor a titkárnő kiment, tárcsázta a közvetlen minisztériumi vonalat és a miniszterhelyettestől megkérdezte:

— Kérlek, ne haragudj, hogy zavarlak, de egy nagyon fontos ügyben kérem a tanácsodat. Arról van szó, hogy a vállalatomnak két tucat törlőgumira lenne szüksége...

Palásti László

INKVIZÍCIÓ

Nem igaz! De igaz!

A nagy központi gyárkéményt Hadaba István lopta el, egy holdvilágos éjszakán, mikor mit tudom én, miről álmodott az éjjeliőr.

Magasságos egek! A Pityuka? Ez az aranyhumorú, drága jó lélek? Ezerötszáz vicc, élc, adoma tulajdonosa, gépírónők, kapucédula beírók, anyagbeszerzők, satöbbi, satöbbi öröme?

Az. Az. A Pityuka. Tévedés kizárva. A füst kivételével egy lilacsíkos dunyhába bevarrva, az egész kéményt megtalálták nála.

Az igazgatói szobában az egész vezérkar összejött, s töprengve néztek a bűnösre, aki komoran hallgatott. Időnként egyet-egyet tördelt a kezén, néhány szem könnyet ejtett, eközben idegei cafrangosan vonaglottak.

Végre, mint akit megszállt a szentlélek, s egyben valamire rájött, a szakszervezeti titkár, Melence Vendel nyomatékosan kijelentette:

— Már tudom. Tavaly te vitted ki a malomkövet is.

A gyanúsított hüppögve rebegte:

— A hasamra kötve. Sajnos, nagyon nehéz volt, akkor kaptam sérvet.

— Szegényke! — sóhajtott hivatásához illően Krizsánné, a vöröskeresztes, a titkárt mindez nem hatotta meg, tovább gyakorolta hangját:

— És a hídmérleget, hova tetted?

Hadaba tűnődve nézett vissza a múltjába.

— Szereztem rá vámcédulát, s eladtam egy maszeknak.

— Ezek szerint a lovakat is te hajtottad el.

A tettes hisztérikusan felzokogott.

— A szerencsétlenek! Elkótyavetyéltem őket egy virsliárusnak.

Hogy megviseli ez a faggatás — néztek számosan össze, valaki szinte kétségbeesetten tette föl a kérdést:

— És most mit csináljunk veled? Te voltál a tekecsapat büszkesége.

Így volt. És milyen szépen játszott okarinán.

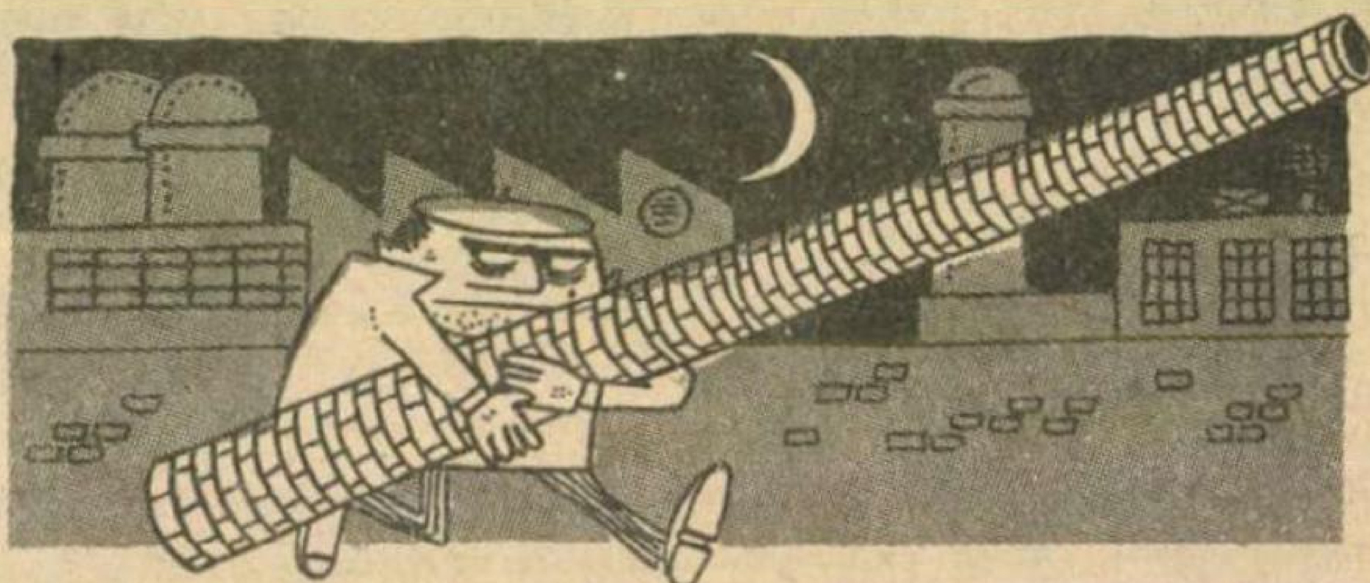
Hadaba széttárta a kezét, harcsabajsza remegett.

— Tegyetek egy apátlan-anyátlan senkivel, amit akartok, úgyis felkötöm magam.

Döbbenten ereszkedett rá tekintetük — de hiszen ez mindenre képes. Hadaba sötéten meredt az igazgató nyakkendőjére, az beleborzongott, csak nem azzal akar öngyilkolódni! A szakszervezeti titkár erőt vett magán, kérlelhetetlenül közölte:

— Átadjuk az ügyet a rendőrségnek.

A szemekben tiltakozás izzott — istenem, micsoda szégyen. És pont most, amikor tanácsi dicséretet kaptak a

tisztára söpört járdáért.

Hosszú, néma percek teltek el, az agytekervények szakadatlan töprengésben tekeregtek. Egy száj szóra nyílt:

— Talán társadalmi bíróság...

Több fej megcsóválódott. Még csak az kell, hogy az üzemben teregessék ki a szennyest. Hadaba megdöbbenten horkant föl:

— Csak kínozzatok, csupa ilyen utálatosság jut eszetekbe.

A jelenlevőket huzatként járta át a lelkiismeretfurdalás — valóban ez a hála, hogy helybehozta a lottószelvényeket.

Az igazgató döntött:

— Na jó, megúszod egyszerű elbocsátással.

Hadaba keserűen tiltakozott:

— Tegye föl a kezét, akinek nem szereztem a brazil—magyarra jegyet.

Hadaba zsebre vágta a kezét, s mosolytalan arca nem sok jót ígért. A szemek ijedten tapogatták, úgy látszik, marad az öngyilkosság mellett.

Végül megkönyörült rajtuk:

— Nem bánom, elmegyek, de áthelyezéssel, már kinéztem egy frappáns kis helyet.

Megkönnyebbülten lélegeztek föl. Hadaba még szót kért:

— Persze, ajánlólevelet adtok. Nem fontos, de mégis, elég kényes beosztásom lesz.

Az igazgató becsöngette a titkárnőt.

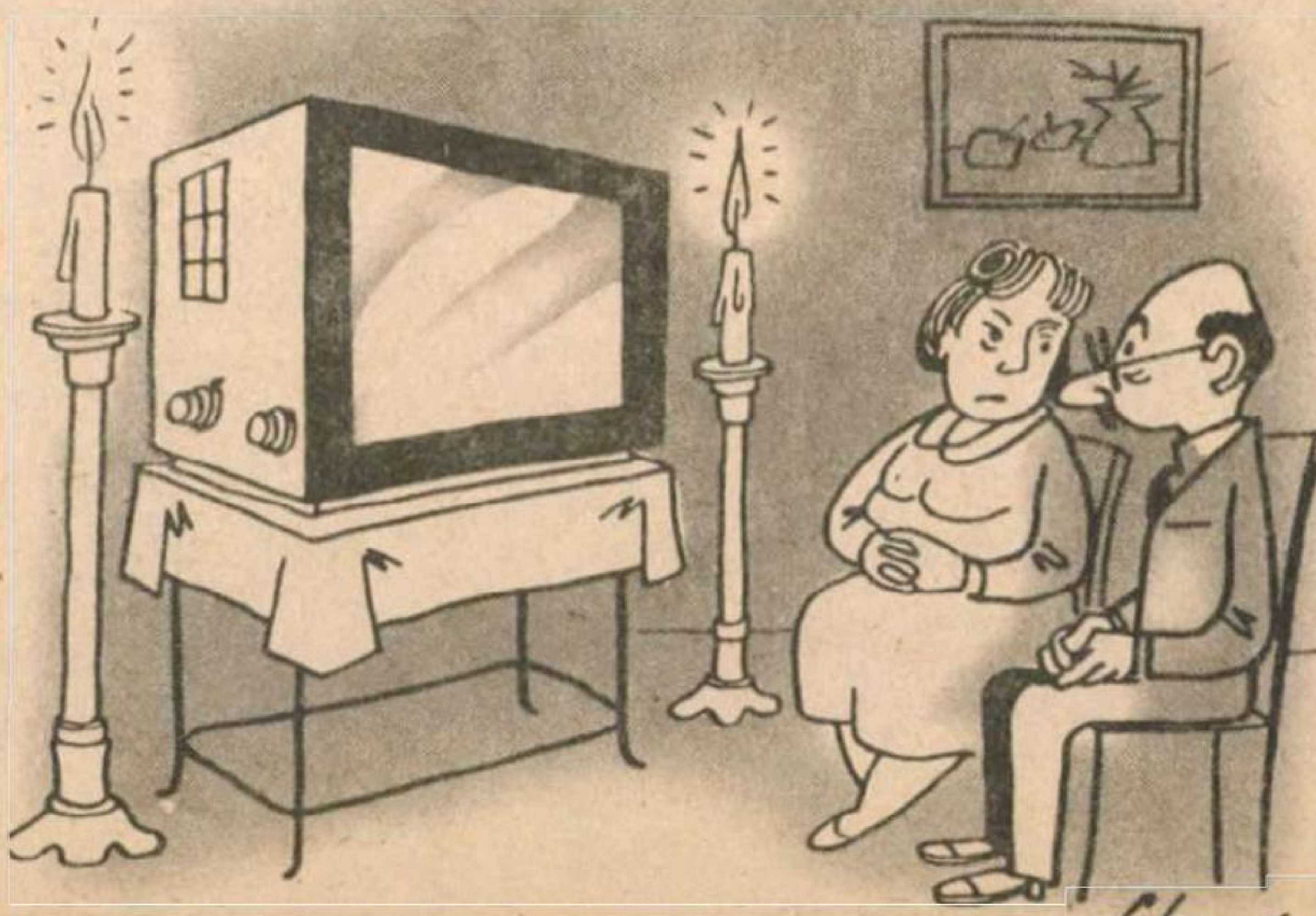
— Manyika, tegyen papírt a gépbe. — A többiek szedelőzködtek.

Hadaba még elkapta a szakszervezeti titkár frakkját. Engesztelhetetlenül sziszegte az ernyedten szétálló fülekbe:

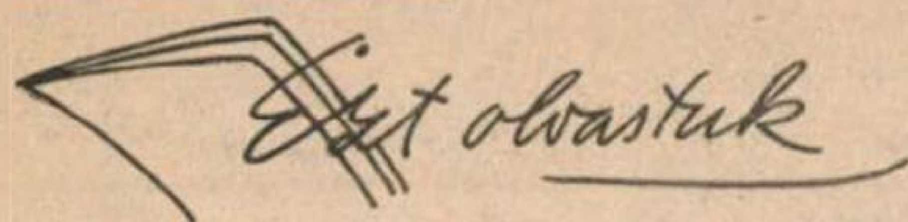
— Veled azért majd külön számolok. Képes lettél volna kitekerni a nyakam...

Nagy S. József

Tragédiák a tévében

– Kíváncsi vagyok, máma hány halottunk lesz...

ÚJÍTÁS

„Arca elé tartja a védőpajzsot — olvastuk az Esti Hírlap egyik cikkében —, az *elektródát befogja a pisztolyba*, s a vaslemez fölé hajol."

A villanyhegesztés és a gázhegesztés békés együttélésének megkapó példáját láthatta a tudósítás szerzője, amikor is a gázhegesztésnél alkalmazott pisztolyba „befogták" az elektromos ívhegesztésnél használatos elektródát. Az első pillanatban alighanem megdöbbent az elektróda, midőn áram helyett gázt kapott.

KICSIRE NEM NÉZÜNK?

Vita kerekedett a Nagyvilág című folyóiratban a Pesten most játszott Sartre-darab, „Az Ördög és a Jóisten" körül. Egyik hozzászólónak tetszik a színdarab, a másiknak nem. Ez rendben van. Csakhogy a drámát lelkesen védelmező M. G. így dicséri a művet: „Hitelesnek érezzük a darab világát, mert egybevág a harminc éves háború világáról bennünk kialakult képpel".

Itt egy kis baj van. Ront valamicskét az elismerés értékén, hogy a harmincéves háború (1618—48) kitörésekor a Sartre-darab főszereplője, Götz, már régesrégen nem élt. Sartre drámája ugyanis nem a harmincéves háborúban, hanem jó száz évvel korábban, a német parasztháború idején, 1525-ben játszódik.

Olyan ez, mintha a 48-as szabadságharc hőseit megjelenítő színdarabot azzal dicsérnénk, hogy: „Egybevág a második világháború világáról bennünk kialakult képpel"...

VILLÁMFESTÉSZET

A Magyar Nemzet kis hírben számolt be arról, hogy Salvador Dali, a „végletességéről közismert festő" pár perc alatt 50 acre vásznat festett tele vonalakkal és foltokkal.

Lévén egy acre 0,7 katasztrális holddal egyenlő, a vászon felülete ezek szerint 35 hold volt. Pár perc alatt ekkora felület telefestése vonalakkal és foltokkal — még a végletességéről közismert művésznek sem sikerülhetett.

Dr. Árgus

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Hogyan küzdenének az alkoholizmus ellen?

Államilag kötelezővé tenném a napi berúgást — akkor biztos rengetegen elmulasztanák...

D. F.

Elhitetném a közvéleménnyel, hogy az alkohol táplál, gyógyít, megnyugtat, s akkor a kutyának sem kellene.

F. L.

Versenyt hirdetnék a szakma dolgozói között és azt részesíteném a legmagasabb prémiumban, aki a legkevesebb szeszes italt adja el.

F. Gy.

A bort vizezném és a vizet klóroznám...

(f—p)

Megszüntetném az üvegbetétek visszafizetését.

G. Sz.

Elrendelném az italboltok általános tatarozását. Ismerve a tatarozások honi iramát, a megrögzött alkoholisták mind átszoknának a környékbeli tejcsarnokokba.

K. A.

Megmondom őszintén, sehogy. Jelenleg a liberalizmus ellen küzdök és ez minden időmet elfoglalja.

M. Gy.

Új jelszót találnék ki, mert úgy vettem észre, hogy az „alkohol öl, butít és nyomorba dönt" figyelmeztetés nem elég hatásos. Szerintem jobb lenne ez: „Egy liter rum áráért már megkaphatja Kant A tiszta ész kritikája című művét."

P. L.

Kidolgoznék egy olyan eljárást, amivel az emberek jobban bírnák az italt.

S. P.

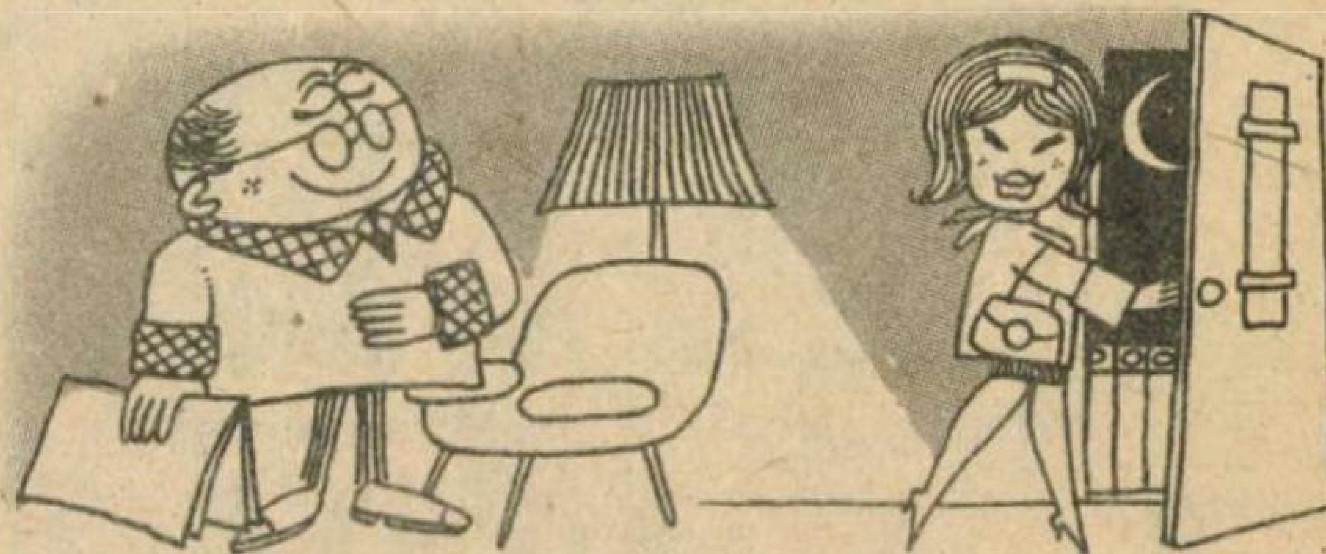
Higgadtan, érvekkel, szép szóval, türelemmel. Ez is eredménytelen, de az ember legalább nem izgatja fel magát.

T. L.

MODERN APA

Távoli rokonomnak, Gnézics Ernőnek, határozott elvei vannak a gyermekneveléséről:

— A modern pedagógia a gyereknek minél nagyobb szabadságot biztosít. Ha a gyermeket ellenőrzöm, sértődött lesz, felhúzza az orrát, és minél jobban tiltom valamitől, annál jobban igyekszik majd kijátszani tilalmaimat. Én a lányomnak biztosítom a legteljesebb önállóságot. Maholnap tizennyolc éves. Döntsön önállóan a saját dolgaiban. Megtörtént, nem is egyszer, hogy a gyerek hozzám fordult apai tanácsért. Ekkor közöltem vele: „Nem vagy már kisgyerek! Tudhatod, hogy mit szabad és mit nem. Különben se tartsál fel, mert vár a kártyapartim." Mit érek azzal, ha felelősségre vonom, és önérzetét sértő kérdéseket teszek fel? Megsértődik, durcás lesz. Elfoglalt ember vagyok, s nincs időm arra, hogy aztán kiengeszteljem. Most például egy hete nem jött haza. Miért ne bíznék az én felnőtt, okos lányomban? Bizonyára a barátnőjével tanulják a földrajz-leckét. Ha majd megéhezett, vagy elfogyott a zsebpénze, biztosan hazajön.

— A te pedagógiai elképzelésed kissé furcsa — jegyeztem meg jóakarattal.

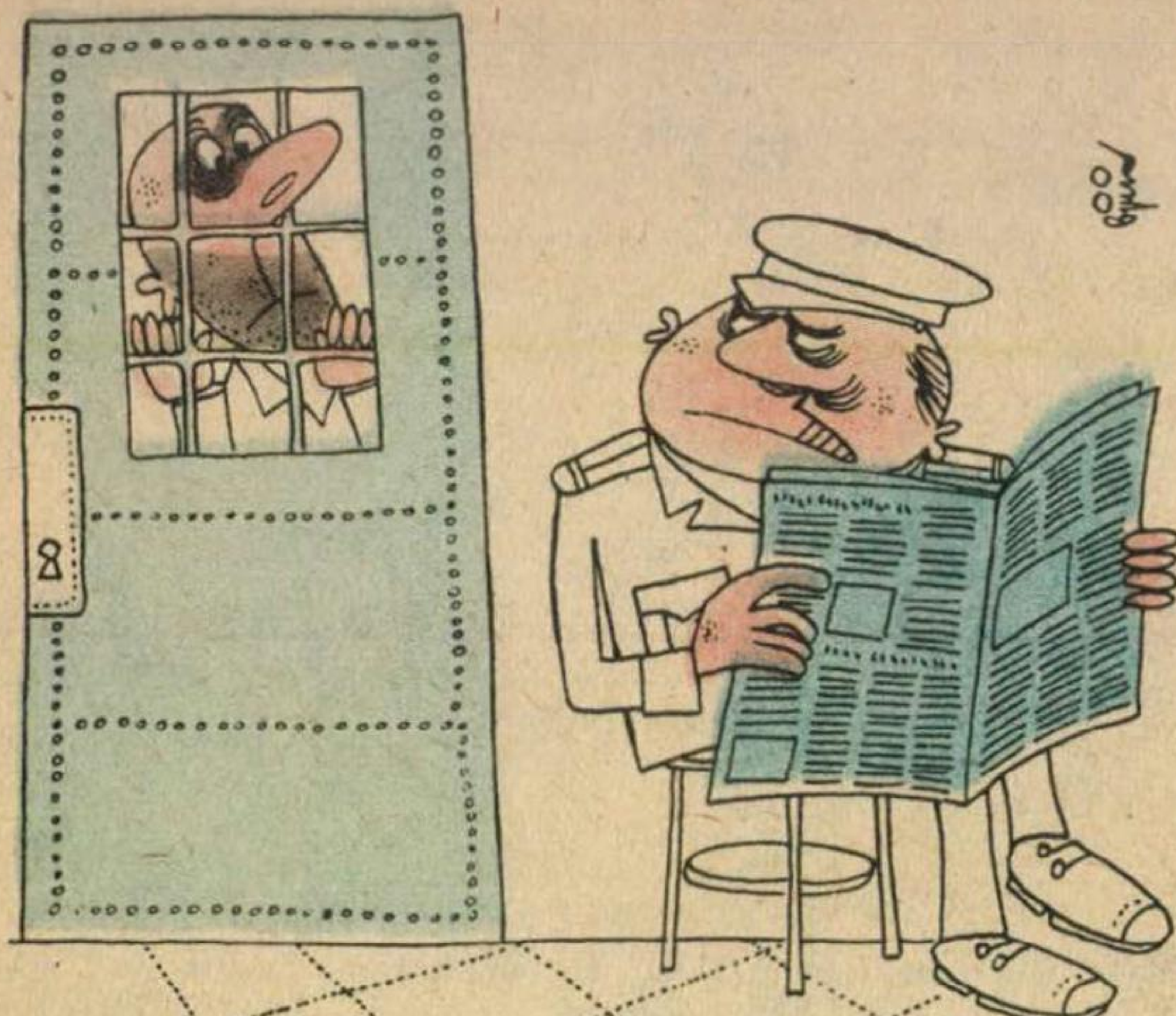
— Ugyan, maradi alak vagy. Majd meglátod, engem igazol az élet — mondta, és sértődötten távozott.

Tegnap ismét találkoztam Gnézics Ernővel. Kicsit rosszkedvűen újságolta:

— Értesítést kaptam. A lányomat lecsukták. Megtévedt, emberi dolog. De én modern apa vagyok, a börtönben sem ellenőrzöm... Még azt hinné, gátolom a szabadságában.

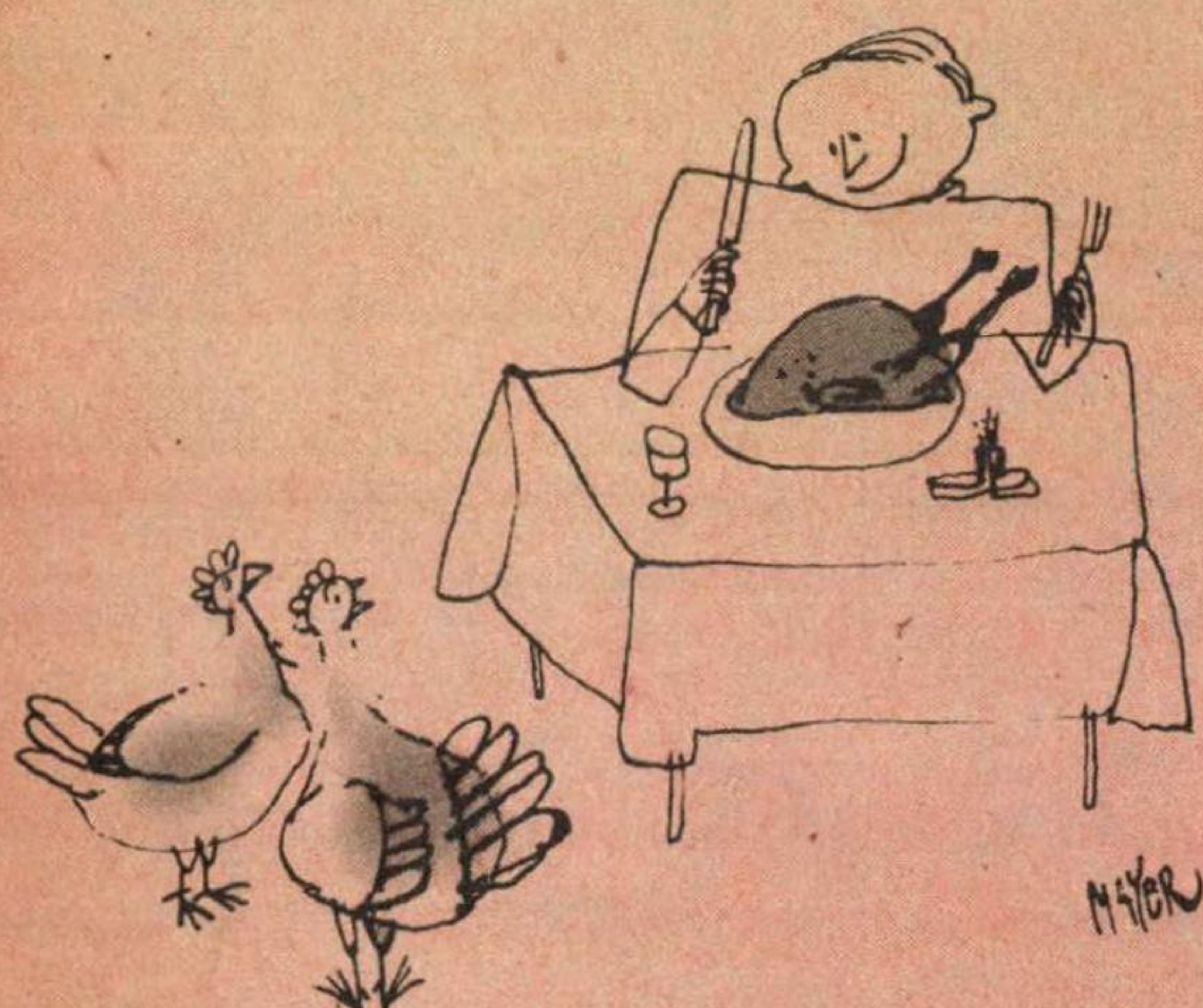
Galambos Szilveszter

Hiú fogoly

– Ne kíváncsiskodjék folyton, majd szólok, ha a maga ügye is benne lesz az újságban! . . .

Örök kérdés

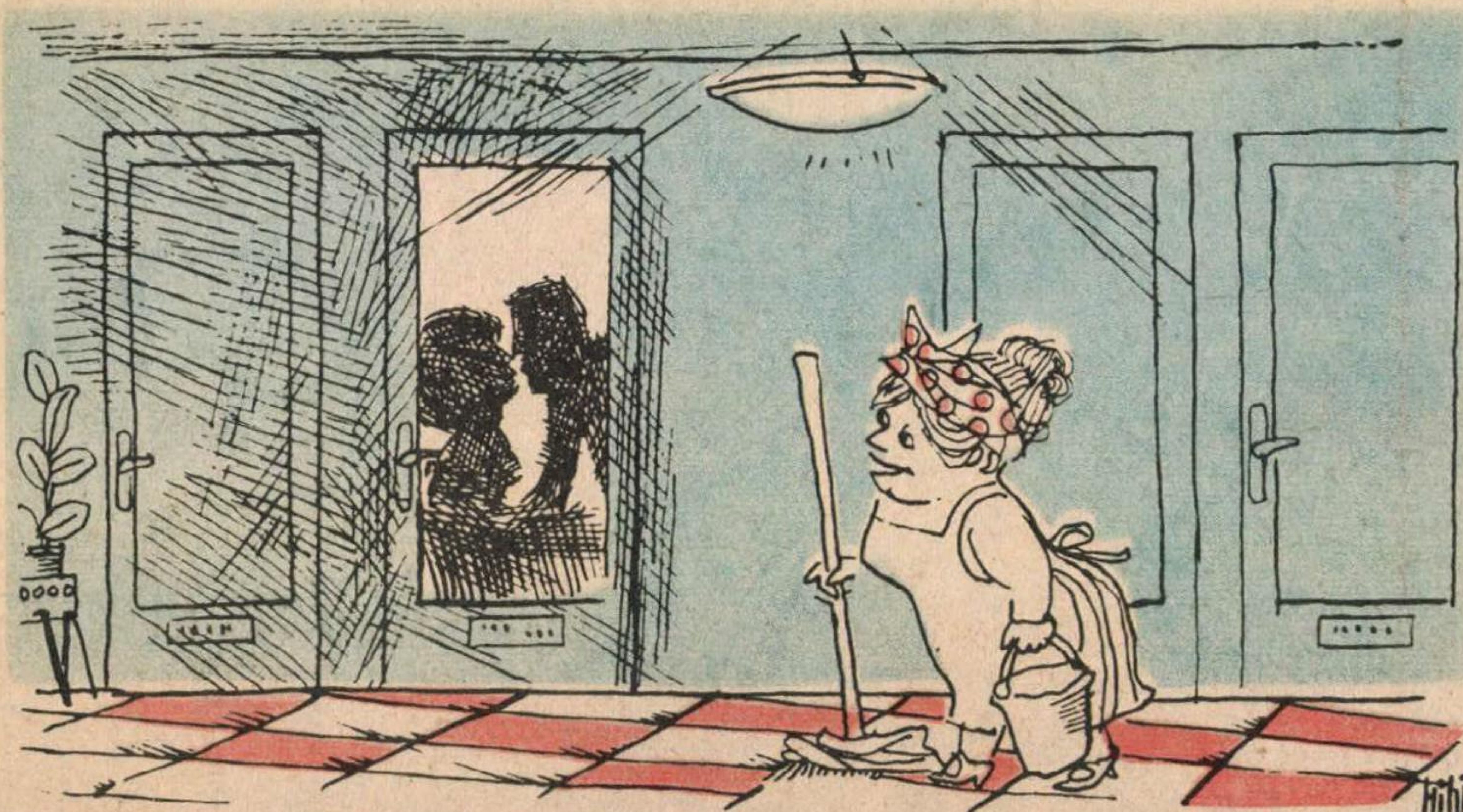
– Én nem tudom, hogy mit esznek rajta a férfiak . . .

Nyugatimádat

Erdei Sándor rajza

– Ide nézz, hogy ezekben a magazinokban micsoda klassz kis nők vannak! . . .

Irodaházban

Hegedűs István rajza

– Szegénykéim, mennyit túlóráznak!

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.1784 – Kossúth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda, Tel.: 180–850. INDEX: 25504